

A

2989

II

1974

P.M.-né!

3
MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B

WEISZ Miksa
Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber
kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti ---
Budapest, 1906. Alkaláy ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

776

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B. 776.

3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19

ERM
KÖNYV
1891
M. 17

הרב ר' אהרן הכהן ז"ל
אבן עזר

ראומה

מדבר בצדקה רבה איכות בדיני שמיטה ובדברי
נמצא ביד שרונגדול דין יוסף הנשיא יו"ט א חברו הרב הגדול
מוהדר נחשון זל בארץ שנער במדינת ארץ שנת הנה זים בא
חלא הוא כמוס סתום וחתום אין יצא ואין בא ויצחק בא מבא
ביאור לחי חלא הוא החכם שלם ונעלה כמהר יצחק עונקנירא
נרו כחלו ועשה לוכחונת פסים פירושים מיוסדים על ארני אבני
העין וגלה ממני צפוני טמוני לבו ובקרבו ישים אור בו וכל
דברי האמת והצדק צדקו יחדיו לשם ולתהלה לדברי
הרב הגדול הרמבם זל בחבור היד הגדולה

בא לירינו אנחנו המדפיסי סורצינו

להדפיסו לזכות את

הרבים

ס

ט

נדפס פת

ט

קושטאנטינא

ביום ששי ראש חודש טבת שנת כי השקיה ממרום קדשו

עלין בהלות גדולות
 אורחות עקלקלות
 נגלות הסלולות שלולות
 אכלות ככל אלות
 ונחמדה להשמעת אזנים חשא
 חשאה ירושלים והיתה למרמס כי
 מלאה הארץ חסס כי חלקה עמו
 בשנותו את שעמו למשברי ברי
 מזרי זרי מעגלו גלגלי גלי הימים
 באימים קמים לוחמים במכוכות
 ההפוכות והמטה אשר תמול תיה
 בכפו למלאה הגיונו היום נהפך
 לנחשו וינס מפניו לולאה צבאות
 הזתיר לנו שריד באר שנער במרינ
 ארך המהוללה בדביר וארמון
 רקנים שבה מלאים תורה כרימון
 עם זה אדה בני הם אשר נתן לי

בנפול גורלי בכית מקדש מלך
 שרגודול בישראל דון יוסף הנשיא
 ירה בהתאסף ראשי עם יחד על
 השלחן המהור לפני השלחן אשר
 לפני ה ממליץ יצא מתוק ופנמן
 לחש מקרא משנה ומדבר מתנה
 ותרופ גולת הזהב והפרחים חחת
 אחד השיחים כי כה משפטולנצת
 על כל דבר פה צחעורים מרכרים
 אמרים מאירים ודברים בדים
 וסיפורים כספירים ויבא השר
 ידו בחקו ויוציאה והנה מגלת ספר
 נותנת אמרי שפר כלואה ומטולא
 הלאה ונלאה ושמה ראומה
 סוגרת ומסוגרת בצפוני טמוני
 ככמני עניני דיני שחיטה ובדיקה
 מדברת חברה הרב מוהרר נחשון
 במדינת ארך היקרה שנת הנה יום
 בא ליצירה מסרה אליו זקן ונשוא
 פנים בהיותם בארץ איביהם
 בארת ה עליהם ויצו השר אליהם
 יערכו לפניו פרושה מפיהם יצא
 דין פסוק ולא דרשא יכוונו אל
 האמת ומאיין יצאויתגודרו כמשפט
 זה אומדבכה זה אומר בכה
 איש חרבו על ירכו ואני בעניני
 כאילם לא אפתח פי וצפצופי צופי
 ישיפון

היום קטן שבבלם יקח כפלים
 להושיה יתפאר הריני כבן עזאי
 בשוקי טבריה בבקר זרעם יפריחו
 ולערב יחשפו זרועם וסדר זרעים
 לא יסוף מזרעם שם החרש
 והמסגר נועד באהל תורה באהל
 פוער ופארת חכמת נפשם תארך
 פנשים באהל תבורך ומשכל
 רעיוניהם אבות נזיקין הן ומשם
 יפרדו חכמי תרשים והיוקדש
 קרשים וסדר שחרות לא ישביתו
 מטחרו נבעו מצפוניו מתעלומות
 יוציאו אורו ישאלוני משפטי
 מסכתא ומסכתא בקצור שמעתא
 דיני מני מני תקל ופרשין חתום
 תורה אמרת ה צרופה בעבור
 סופה שתי אותותי אלה בקרבם
 אורבם זכי השכל מוכתרים ב
 גנמוכים מעושרים בתכסיסים
 גחודעים בדעות וביחכים ותהי
 ראשית מלאכתי ביום נב לארר
 שני שנת הנה יוס בא לה דקה מן
 חדקה בהלכות שחיטה ובדיקה
 אוספו אספה מנופה ביג נפה
 ושטה ראומה כי לא ידעו מה איך
 וכמה ולא תועיל מלאכתי כי אם
 לבני ישיבתי ארבע מאות איש אתי נפשם בהם תחענג בזרע חמר קמח
 סלת חטי מנית ופנג אהבה בהענוגים ישגיתו ובדינים חכרחיים רוחם יניתו
 ואת רמי המותרות מקרבם ידיתו זאת המנוחה לעיף הניתו

ישיפון מרואמר איש ברד וארום
 אכרו עשתונות וטענות כוונות
 פונות מורשי לבני הנשבר סגר
 עליהם המרכב והנה יד שלוחת
 אלי הבתב עשרה חתב ואשמעה
 אחר קרוש יוסף תהלות מדבר
 בצדקה ובלשון רכה קום ברק
 ושבה שבייך קום בן אבינועם שא
 נא קסתך ותלייך איך היום קסתך
 נסוג אחר צו לעטך לשתות מי
 שיחור הלא איש אתה באשר
 דברך שלטון וחכך כיון הטוב יין
 המשומר וקונדיטון פתח פיך יאירו
 דברך בעולם יצא לך מוניטון
 רתום מרכבת צחות לשונך הרק
 חנית וסגור למה נחבאת בפתתי
 מורך לבב ודלתי שפתיך אהבת
 סגור ערי עורי דבורה דברת שפוט
 ברורה תצא ספרתך מתיקה ועטך
 מנדתקה רני רני השיטה בעניני
 שחיטה ודיני בדיקה עד תרד ל
 לעומקה ואקום במצות השר עלי
 ואנשק ידיו אמונה ולבבי נודר
 במלונה מפני כבודו ויראתו הנכונ
 ובטחתי בצל עליון כילא יחדל
 אביון

אי משום רמא... לבשולי מאי ומניח דרביש דבשיעור
זמן המליחה תמות אלא עכ אית
אוליפנא דדוקא להגוס שרי להו
למנקט מבית טביחת תכף קודם פוק
דמא דאיהו שפיר למעבד חילא

בדאמר ר יצחק בר רשיי פרק השוחט ומדויק ולא נכלו בכליחה יפה
וצליה לדינא הוא דאמר לאפריה בבשולא ולזיובים בצליה דשאני
חתיכה זו מכל בשר מכל החי דנפקא כוליה דמא מבית צוארה ודאתעבידת
איבריין איבריין די ליה במליחה לבשולי ולצלווי אפי מליחה לא אצטריכי
אבל הבא לית חילה במליחה לחור ולא בצליה לחור כדעת בעלי התוספו
בפרק השוחט וסימן בליל חמיץ חכונה מאכל חולה מליחה יפה צליה

מקום השחיטה מקום שחי הבחמה תלויין בו וזהו שלא יגע בתרביץ ובשפוי ולא למטה בפרצים ובראש בנהר חריאה השמאלית ואם נגע בהם זו נבלה וזו טרפה וסימן לאאשאל ולאאנסה

מקום השחיטה מקום שחי הבחמה היא כונת הרב
שם באמרו מקום השחיטה מן החי הוא הצואר וקשיא לי ביתורין ללו מאי מן חתי ומאי הוא הצואר הודע אחר הודעה די ליה שיאמר מקום השחיטה הצואר לא שהכונה מקום דשייך ביה שחיטה ושהחיות תלויין בו ואין מקום שימצאו בו שניהם יחד בו אם בצואר וזהו שאמר רוא דצואר א עה וזהו שלג יגע בתרביץ ובשפוי הם רבדי דהרב שם

נאכל בשל... בתארה בשחיטה
ואם חולס בוחר לחתוך
ועליתו בלילה חמיץ אכלו
חוקת סיני להניע

בשר נאכל בשל... דרכי המכבר הם דברי
הרכ ר מ ב ס בחבורו היר הגרלה
אשר עשה משה ודעת אחד להם
לא נשו זה מזה כחוט השערה
ואפשר שגם לזה קרא שם חבור זה
ראו מה כלומר ראו משה המימוני
נוסף על טעמו בהקדמתו ומה שאם
בתארה בשחיטה הם דברי הרב שם
בפרק א מהלכות שחיטה מצות
עשה שישחוט מי שירצה לאכול
אמר עזר המחבר בצאת נפשה הם
דברי הרב שם ואסור לאכול מן
השחיט כל זמן שהיא מפרכת וכו'
אמר עזר המחבר ולאכלו במליחה
יפה וצליה לא ידעתי מנא ליה זה
לדעת הרב שהרי הרב אמר בהמא
פו השובר מפרקת בהמה קודם
שתצא נפשה הדי דרם נבלע וכו'
אלא כיצד יעשה יחתוך החתיכה
וימלח יפה ואחר כך יכשל או יצלה
אולי דעת אחרת דהיתה עמו גם כי
אכל לומר דכן דעת הרב דהם

הוא אמינא דשחיט דרכים הללו
אצטריכי לבשר בקר וצאן הוה
דבשר דהנהוג והירוע ודינו כד
בפסוק וזבחת מה דלית כן בחיות
השדה וכש בעוף דלאו בשר
אקרי אפי לגבי דינא לקצת יחידו
הרוד ואם לחיתו יער ולעוף ה
השמים די להם במכת חרב ומיני
השלחים לכך תני בשר להשוותם
יחד במצות עשה ומדקאמר ב
בתארה בשחיטה אוליפנא דשאני
מצות עשה זו ולא חלה חובתה
כי אם בשתתארה הנפש לאכול
ולישנא דקרא נקט כי תארה נפשך
וכו ומדאכפל בצאת נפשה דהיינו
בשחיטה היינו בצאת נפשה הורה
דן דאסור למיכל מנה אפילו
נשחטה בל זמן דאית ביה חיותא
כי נפש כל בשר דמו דהוא אי

צפנת פענע

ראומה

חוקת היד

חפזו מקום שיש חשהו ומדקאמר
 ויזהר שלא יגע בתרביץ ובשפוי הם
 שני מקומות ידועים אצל הראש
 והרביץ נקרא מקום שכשתבין
 אותו רובץ תחתיו כמות שהוא ואינו
 מתכווץ ושיעורו שתי אצבעות ב
 בבהמה גסה ודקה ובעוף כפי גדלו
 וקטנו ובקנה מקום הנקרא שפוי
 והוא מקום גבוה על הכובע ותחת
 הכובע שבעת גרולה סוגרת ומסוגר
 בהקפה מה שאין כן בשאר הטבעו
 שרצועת בשר מאחד אותן באורך
 מלמעלה למטה ומתוך הטבעת
 הגבולה לצד חוץ כלפי העורף צ
 צומתין תרין חיטים מבשר שחוסין
 והגוון שלהם לבן ועולות למעלה
 נגד השפוי והשפוי נטוי על ראשי
 החיטין בעין משקוף ושתי המזוזות

ואם יסתפ אם נגע בשפוי תחישין מנגד יוכיתו דאם נשאר דבר מה מהם לצד
 הראש הרבר ברור דלא נגע בשפוי ואם לאו הרבר ברור דנגע בשפוי לבן
 טוב לזהר לשחוט באמצע הצואר ואפי כמסרק ואפי כקולמוס ואפי ב
 בני אדם בב מקומות או ב בני אדם בסכין אחד איש מקצה ואיש מקצה
 ומדקאמר ולא למשה בפרצים ובראש כנף הריאה השמאלית הם שני
 המקומות אצל החזה בוושט מקום שישעיר ויפריץ ככרס ובקנה מקום שיגיע
 ראש כנף השמאלית כונתו כמה שאמר רבא תחתונה שהיא עליונה תחתון
 בגוף הבהמה שהיא עליונה כשתולין הבהמה בגלילה ומדקאמר נבלה
 זו טרפה הורה ראית אתר דתתשרף ואית אתר דתתנבל

צפנת פענע

ראומה

חוקת היד

וסומן לא אשאל ולא אנסה את כנגד מקומות ההחתונו אם לא אשאל מלשון
 שאול מתחת וכנגד כקומות העליונות אם ולא אנסה מלשון כנשואנס הרים
 ואעפי שהשם לא יתפעל לכימנהו דאת ומצינו בתורה ויאהל וכן לא בצקה
 סימנים שנמשכו יותר מהראוי בין מיד השוחט שמשכן למעלה
 בין שהכה מח אנסה עצמה ושחט במקום הראוי ונמצאת במקום
 שאינו ראוי יש לספק משום נבל וסימן עין בעין יראו בשוב הציון

סימנים שנמשכו יותר מהראוי דה
 היא כונת הרב שם זל אנסה הבהם
 עצמה ומשכה צוארה הרבה או
 שאנס השוחט את הסימנין ומשכן
 למעלה וקשיא לי שוכא ביתורין
 אלו מאי הרבה מאי למעלה די לו
 שיאמר אנסה הבהמה עצמה ו
 ומשכה צוארה או שאנס השחט
 את הסימנין ומשכן ושחט אך יש
 להשיב שכונת הרב באמרו הרבה
 שמשכה צוארה יותר מהראוי או
 שאנס השוחט את הסימנים ומשכן
 למעלה מהראוי להתפשט אעה
 ושחט במקום הראוי ונמצאת במקום
 שאינו ראוי הם דברי הרב שם ו
 וכונתם אחת שהרבר קרוב שבמקו
 הראוי שחט ומה שכעת לא נמצא
 במקום הראוי הוא מרבויה המשכה
 שהחתך שב לאחור וזה שאמר הרב
 ספק נבלה דאי לא תימא הכי נבלה
 וראית היא מאי ספק

סימנים שנמשכו יותר מהראוי וכן
 אולופנא מינה שכל דבר הנמשך
 יתארך מה שיש בחקו להתארך וכל
 מה שמקובץ בכוחו אבל אם
 ימשיכוהו יותר מהראוי בכת ויתר
 מיד הנמשך או עתך לא די שלא
 יתארך מה שמקובץ בחלקו וקיישוב
 לאחור ויפחת כל מה שנמשך על
 חקו הנכוץ וזהו מה שאמר יש
 לספק משום נבלה כלומר יש צד
 להיתר שהרי במקום הראוי שחט
 ומה שכעת לא נמצא במקום ראוי
 היתה הסבה שהחתך שב לאחור
 בכת המושך או באונס הבהמה ויש
 צד לאסור דאין לדין לדון אלא מרה
 שענינו עיני בשר רואות עד יבוא
 מורה צדק וסימן עין בעין יראו
 בשוב הציון שבאותו הזמן תתרבה
 החכמה וירונו גם בעין השכל כמו
 בעין הראיה

דבר מקריי דבהקיצו מיינו הרי הוא ככל אדם לכל דבר וקטן הוא שאינו יודע
לאמן ידיו ושלשתם ששחשו ואחרים רואים אותם מתחלת השחיטה ועד
סופה שחישתם כשרה וסימן חבק את ידיו ואוכל את יבשרו דאשי תיבות
חרשות כלבול קטן אם אחרים רואים את ידיו יאכל את בשרו

**נכרי ששחט לישראל שחיטתו פסולה ישראל ששחט
לגוי שחיטתו כשרה וסימן לנכרי תשיך ולאחיך לאתשיך**

נכרי	מאי שנא רישא	נכרי	ששחט	דבת
דקתני נכרי לתני גוי	אלא אית למימר דאי תנא גוי הוה	בפרק רבעי מהלכות שחיטה נכרי	המחבר הם דברי הרב	
אמינת דדוקא גוי עובר עבודה זרה	לאפוקיגר תושב דלאו עובד עבודה	ששחט אעפ ששחט לפני ישראל	ששחט אעפ ששחט לפני ישראל	
זרה הוא כמו כן דוקא גוי דאיש	לאפוקי קטן דלא הגיע לגייות לכה	בסכין יפה ואפילו דיה קטן ביותר	שחיטתו נבלה ועוד אמר שם גדר	
לנכרי בין גדול בין קטן בין עובר	בין אינו עובד שחיטתו פסולה ומאי	גדול גדרו בדבר שאפילו גוי שאינו	גדול גדרו בדבר שאפילו גוי שאינו	
שינא סיפא דקתני גוי לתני נכרי	שחיטתו נבלה	עובר עבודה זרה כגון גר תושב	שחיטתו נבלה	

אלא אית למימר דחידושא אשמועינן דאי תנא נכרי הוה אמינת דמשום
דקטן הוא ולא הגיע לטיב עבודה זרה משום הכי שרי כשיי ראל שחט כ
בהמתו מה דלית כן אם תהיה הבהמה של גוי גדול יודע בטיב עבודה זרה
כמו כן הוה אמינא דטעמא דכשרות זה משום דנכרי הוא גר תושב דאינו
עובר עבודה זרה מה דלית כן אם תהיה בהמת עובר עבודה זרה תני גוי
לאשמועינן בין שיהיה גדול בין שיהיה עובר עבודה זרה על שחיטת
שוחט סליק ונחית ואוליפנא דמחשבת השוחט היא הזכרות ולא מחשב
בעל הבהמה וסימן לנכרי תשיך ולאחיך לא תשיך הכוונה דכישדאל
שוחט והבהמה היא לנכרי תשיך תינשון ותאכל כנפשך שבעך אם הנכרי
שוחט והבהמה היא לאחיך לא תשיך דמחשבת זיבחה היא הפוסלת

שהתחיל לשחוט והגביה ידו קודם
שגמר השחיטה וכו' אמר עור המחב
כרי הגבהת והרכצת והכשר לא
ידעתו מנא זה לדעת הרב שהרי א
אמר הרב כרי שיגביהנה וירביצנה
וישחוט שחיטתו והשחיטה היא שני
הסימנין ומפיו אנו היים השחיטה ה
המעולה שיחתכו שניהם בין בבהם
בין בחיה בין בעוף אולי דעת אחרת
היתה עמו ואפשר לפרש דברי הרב
לשחיטת הכשר שחיטת לבד כדברי
המחבר מדקתני כרי שיגביהנה ו
ירביצנה וישחוט שחיטתו מאי ש
שחיטתו דני לו שיאמר וישחוט לבד
או יאמר וישחוט שחיטתו אלא מ
מדקאמר שחיטתו הזרה לן שחיטתו
הנכשרת לו לא השחיטה המעולה
ואביש ויש עור ואיש חמים הנחני
בדרך אמת הלא הוא הרב המובהק
החסיד השלם מהרר יוסף קארונרו
בספרו בית יוסף בית אלהים ושער
השמים בהקשות על הראש ועל
דבנוירזהם וזל וקשה לי על דבריו
שהרמבם עצמו כתב בראש הפרק
שהייה כיצד וכו' אם שהה כרי ש
שיגביה הבהמה וירביצנה וישחוט
ואם שהה פחות מכדי זה שחיטתו

בהמה אלא אי תנא ושחיטת
בהמה היה אמינא כשיעור שחיטת
גמר הסימנין קמל דשיעור הכשר
הסימנין לבד שהם רוב שנים אי הכי
מאי כרי הגבהת והרכצת שחיטתו
כשרה אימא פחות מכדי זרה ש
שחיטתו כשרה אלא אית למימר ד
דאיתמא הכי הוה אמינא דאם א
שהה כרי הגבהת והרכצת ושחיטת
מיעוט הסימנין דשחיטתו כשרה
קמל ודא דסמך ואם שהה כרי ש
שיגביהנה וירביצנה וישחוט מיעוט
הסימנין רל פחות מהכשר השחיטה
באופן שלש חלוקות הן הגבהת
והרכצת ושחיטת רוב שנים שחיטתו
פסולה הגבהת והרכצת לבד ש
שחיטתו כשרה הגבהת והרכצת
ושחיטת מיעוט הסימנין ספק נבלה
ולפי דעת המחבר גרים אמר רבה
שהה במיעוט הסימנין מהו דהבעיא
היא אם שהה כשחיטת מיעוט ח
הסימנין בכף ולא בבית ומדקאמר
בהמה הרומה לה מיני נליף דדוקא
בבהמה נרמא גסה לגסה ודקה ל
לדקה אבל בעוף לא נרמא עוף
כמותו כי אם דקה לעוף
ומדקאמר וכן אם שחט ושהה וכו'

צפנת פענח **ראומה** **חוקת היר**

פסימן אחס טפלי שקר ירעה דאין כשדה ושחוט משמע רוב הסימנים
אנו בקיאים בשיעור כלל ולפי זה שזהו סתם שחוטת ואסכן שהה
ראוי להחמיר בכל שהיית פחות מבדי זה היינו ששהה כדי
שיגביהנה וירביענה ושחוט כמו ס
מיעוט הסימנים ושחוטתו כשרה ואין אמר בסמוך הרי זה ספק נבלה
ואפשר ליישב רבהו שהה פחות מכר זה היינו ששהה כדי שיגביהנה
ירביענה ולא שהה כדי שישחוט שחוטתו כשרה אבל אם שהה כ
כדי שישחוט כמו מיעוט הסימנים כיון שהדבר משוער באומר הדעת אפשר
שיסבור שלא שהה אלא כדי שישחוט מיעוט הסימנים ואולי שהה כדי ש
שחוטת רוב והיינו בעיא רשהה במיעוט הסימנים מהו וגורם כמיעוט הסימנים
בכף ועלתה בתיקו והל ספק נבלה עכ שפתי צדיק שפתי מלך שפתי
רגנות שפת אמת בלא שפתי מרמה מצאתי און לי הרי צדקו יחרו המכתב והרב
בשלש החלוקו גם בגרס שהה במיעוט הסימנים ואולי כמלאך האלהי החסו
השלם מהרר יהודה עונקו נרה זצל היה גורם דברי הרב כדי שיגביהנה
ורביענה ושחוטתו כמו מיעוט הסימנים כמו בבית באומרו שהיה מפרש
בעיא רשהה במיעוט הסימנים ואס כן הוא רבוה צדין בבעיא זו ולא אבא
לבארם כי הספרים מלאים וטוב ארוניהם רבנו אושעיה בחרו להם
והראשון עיקר אם לדברי המחבר אם לדברי הרב

הכנים **סבין בין סימן לסימן ושחט בין למעלה בין למטה**
שחוטתו פסולה ואם תחת העור תחת הצמר
המסובך וכן אם פרש משלית ושחט תחתיו הרי זה ספק נבלה
וכן אם התחיל בחלדה וגמר שלא בחלדה הרי זה ספק נבלה
וסימן נגידים נחבאו ולשונם לחכם רבקה

הכנים **וכו דברי המחבר הם** **הכנים** **וכו ושחט מרקתני**
דברי הרב פג מהש חלדה כיצד כגון **ושחט אליפנא דאם הכנים הסכי**

חוקת היר **ראומה** **צפנת פענח** **ה ב**

השוחט **לכל דבר נדר ונדר שחוטתו פסולה ולכל ד**
דבר שאינו נדר ונדר שחוטתו כשרה וסימן טוב
אשר לא תדור משתדור

השוחט **לכל דבר נדר** **השוחט** **לכל דבר נדר**

ונדר דברי המחבר הם ונדר הכונה כגון עולה שלמים
דברי הרב סוף פרק שני מהלכות עולת נזיר פסח תודה קדשים אשם
שחטה דהשוחט לשם קדשים ש תלויה כל אלו באין בנדר ובנדבה
שמתנדבים ונודרים במותן שחוטתו ונראה כמקריב קדשים בחוץ
פסולה שזה בשוחט קדשים בחוץ ופסח אעפ שאינו בא בנדר ובנדבה
שחט לשם קדשים שאינם באים מדאתח שנה שנה הרי הוא בנדבה
בנדר ונדבה שחוטתו כשרה לא ואם שחט לדבר שאינו נדר ונדר
בטו זרה מזרה צדקו יחדיו בגון חטאת בכור תמורה מעשר
אשם ודאי שחוטתו כשרה אשם ודאי שחוטתו כשרה

וסימן טוב אשר לא תדור משתדור כלומר הכלל הטוב וכשר בדבר שאינו
בא בנדר ונדבה

השוחט **את המסוכנת ופרכסה בידה או פשטה ברגלה או**
כשכשה בזנבה בשרה וסימן שלח ירך ואחוז בזנבו

השוחט **את המסוכנת** **השוחט** **את המסוכנת**

דברי המחבר הם דברי כדקתני מסוכנת אוליפנא
הרב שם פרק ד מהלכות מאכלות דאם בריאה היא לא יביכפת לן
אסורו דבריהם ובנותם צדקו יחדו ולא מעדי אפילו ללא עשתרה שום
סימן ושלוש חלוקות הן
פרכוס ביד פישוט בתל כשכוש בזנב פרכוס הוא הילוך היר וחזרה אליה
פישוט הוא הילוך הרגל לבר בלא חזרה כשכוש הוא תנועה דקרה ומאי
שנא יד מאי שנא דגל מאי שנא זנב אלא ית למימר דמעכב משום דכל
האברים חיותם קרובים אל הלב אשר בו רוח החייה הם דהכרואים יותר

עד שבמעט תנועה הזנב מעידה עליה דאית בה חיותה דהרי הקצוות
מרגישות ואם פשטה יד ולא חזרה אליה מעידה ידה דהרי האפס בתר
ודוח אין בקרבה שהרי היר קרובה ללב ולא דהרגישה ופשוט יד זו לאו
פשוט הוא כי אם יציאת נפשה ואם פשטה רגלה דילה וכל שכן אם היתה
פשוטה וכפפה שהרי הרגל אמצעית בין היר דהקרובה ללב ובין הזנב
חלוקות אלו ברקה ובגסה אפילו פשטת היר לבר כשרת וסימן שלה ירך
והחוז כלומר שהסימן הוא שתשלח היר ותחזיר אליה אינמי לקה היר
והזנב שהם הקצוות ומה דביני ביני לא חשש

בכל זמן שוחטין בין ביום בין בלילה ובלכר שחהיינה
עיניו רואות שחיטתו ואם שחט בשוגג בשבת וביום
הכיפורים שחיטתו כשרה וכן אם יזיר בינו לבין
עצמו וסימן שבת וינפש

בכל זמן וכו' אוליפנא רבין לאור האבוקה
והנר ותלכנח או לאור הככבים שרי
ואם שחט באפלה ואחר ראת ש
שחיטתו לאור הנר שרי וכן הסומא
שש זמ ואחרים ראו ששחט בהוגן
ואם שחט בשוגג בשבת וכו' מאי
בשוגג פשיטא דאי במזיד מחלל הוא
אימא סיפא וכן אם יזיר בינו לבין
עצמו אי הכי תרתי למה לי אימא ח
חדא השוחט בשבת בינו לבין עצמו
במזיד שחיטתו כשרה ואנא ידענא
דאי בשוגג בסתר ובגלוי שחיטתו
בנפשו חבשר כשרה

כשרה מכש אלא אית למימר דצריכי לענין עונשין דאי לענין ש
שחיטה שזות הן דלא אמרו אלא במחלל שבת בפרהסייה וסימן שבת
וינפש הורה דלענין עונשין הוא שאם במזיד מתחייב בנפשו וזהו וינפש
וי לנפשו שנתחייבה והבשר תאכל

בכל שוחטין חוץ ממגל קציר ולהי התקועים בה
שנים הרבה ודבר המחובר מתחילת ב
בריתו ושוחט בסכין של ברזל הרי זה משובח
וסימן ושמת סכין בלועך

בכל שוחטין דברי המחבר **בכל** שוחטין חוץ ממגל
הם דברי הרב פא מהש קציר אוליפנא דרוקא
ובאי זה דבר שוחטין בכל דבר בין
בסכין של מתכת בין בצור בין ב
בזכוכית וכו' אעה חוץ ממגל קציר
ולחי התקועים בה שנים הרבה הם
דברי הרב שם לקח לחי בחמה שיש
בה שנים הרבה ושחט בה שפ א
אעה ודבר המחובר מתחילת ב
בריתו הם דברי הרב שם שחט בהן
בשהם מחוברים קודם שיעקור אותן
שפ ואין חולק

החותך או גלגל של מים שנעץ דבר החותך בו ושחט בסיבוב הראשון וכן א
אם זרק דבר החותך ופגע ושחט שחיטתו כשרה דהרי בא מכח אדם אפילו
שלא נתכוון לשחוט וסימן ושמת סכין בלועך ירצה שהמשובח הוא שתשים
סכין מיוחד של ברזל בדבר שתבלע

ישראל שנכנס לעיר ושחט והלך שחיטתו כשרה

צפנת פענח

ראומה

חוקת הדי

ואין בודקים אחריו וסימן יכל בשרו מראי

ישראל שנכנס גילה לן
 דאין מכירין בו כלל אם הוא מוחזק
 או מומחה לבד שראו מרחוק שהיה
 ישראל ומרכתב ושחט והלך גלה
 ארעהין שאם הוא לפנינו נשאונת;
 עמו לדעת אם דוא מומחה ומוחזק
 ומדקאמר עוד ואין בודקין אחריו
 הורה יאם לפנינו הוא אעפ ש
 שראינו שהוא ישראל נבדוק אם הו
 מהאנשים אשר אין ראוי לסמוך
 עליהם לאכו משחטתם ואם הלך
 לו שחטתו בשרה וסימן יכל בשרו
 מראי ירצה שיאכל מבשרו מהראית
 לבד שראינו אותו בסימן של ישראל
 שרוב מצויין אצל שחיטה מוסחין הן

ישראל שנכנס דברי
 המחבר הם דברי הרב
 תחלת פרק דביעי מהלכות שחיטת
 הרי שראינו ישראל מרחוק ושחט
 והלך לו וקשה לי מאי מרחוק מאי
 והלך לו מאי ולא ידענו אם יודע
 הלכות שחיטה אלא מדקאמר
 מרחוק כלומר שלא ראינו אם היה
 מוחזק ולא מתעלה ומדקאמר והלך
 לו כלומר שלא ידענו טיבו שמה
 אעפ שהיה ישראל היה מן האנשי
 אשר אין ראוי לסמוך עליו ומדקאמר
 ולא ידענו אם יודע היה השלישית
 שלא ידענו אם היה מומחה צדקן
 יחדי

השוחט והגביה ידו או הניחה ושהה כדי הגבחת והרבעת
 והכשר שחיטת בהמה כדומה לה שהיטת פ
 פסילה שחה כדי הגבהה והרבעה שחיטתו בשרה שהה כדי
 שיגביהנה וירביצנה וישחוט מיעוט הסימנין יש לספק משום
 נבלה וכן אם שחט ושחה ושחט ושהה אעפי שלא שחה
 בפנים אחר יש לספק משום נבלה וסימן אתם מפלי שקר

השוחט והגביה זמולי כדי השוחט והגביה והרבעה והכשר
 הימא מאי והכשר לימא ושחיטת הרב בפג מהש שהייה כיצר הרי

חוקת הדי

ראומה

צפנת פענח

ה א

שהכניסה סכין בין סימן לסימן בין
 שפסק הסימן העליון למעלה וכו
 הרינו פכולה אעה ואם תחת העור
 וכו הם דברי הרב דהכניס את
 הסכין תחת העור או שהחליד תחת
 צמר מסובך או שפירש מטלית ד
 דבריהם וכוונתם אחת אעה וכן אם
 החחיל בחלדה הם דברי הרב וכן
 אם שחט מיעוט הסימנין בחלדה
 שניהם כיונו לפרש הבעיא לא נטו
 זה מזה

בין הסימנין ושלף סכינו בנחת
 ושחט במקום אחר ובדק דושט ב
 בקורט דם ובדק רוב הקנה שחיטתו
 כשרה וזהו ששחט דלא פסלינן אלא
 בששחט ומדקאמר בין למעלה בין
 למטה הורה שבין שעשה דרך
 שחיטה בין לא עשה שחיטתו פסולה
 דשחיטה גלויה בעעז וליכא ורא ד
 דאמר ואם תחת העור לא מבעיא
 בין סימן לסימן אלא הפלות תחת
 העור ולא זו בלבד אלא אפילו תחת
 הצמר דהמסובך ומדריק דהמסובך

נראה שתחת צמר שאינו מסובך שריו אם כן הוא קשה מה שאמר וכן אם
 פרש מטלית דלא גרע מצמר שאינו מסובך דעדי ואית למימר דהכא מיירי
 בשפרש מטלית בידו להזיד דהודדיק וכן אם פרש אבל אם נפל מטלית
 דרך מקרה ושחט שפיר דמי ומה שאמר התחיל בחלדה וגמר שלא בחלד
 מפרש בעיא דשחט מיעוט סימנים בחלדה וגמר שלא בחלדה מי אמרינן
 שיעור הכשר שחיטה בעינן בחלדה וליכא או דלמא במיעוט חלדה פסלינן
 מהו וסלקא בתיקו הרינו ספק נבלה וסימן נגידים נחבאו זלשונם לחכם
 דבקה רצה כשהמשכות נחבאו והמשכה היא כינוי לשחיטה וכן זהב
 שחוט ותרגום המשכה נגידה והוכשה שחיטת נחבאו בין תחת העור בין
 תחת הצמר בין אם פרש מטלית לשונם לחכם דבקה מרעב וחוסר דהכשר

השוחט כמכת חרב או ששחט למטה ושחט הרינו נבלה
 וכן אם הוליק וחתך הראש בלואו שני ראשים
 אם אין חוץ לצואר הנשחט כמלא רוחב הצואר בכסין שחיטתו
 נבלה וסימן וישלח את ידו ויקח את המאכלת לשהוט

צפנת פענח

ראומה

חזקת היר

השוחט

כמכת חרב וכו
מקתני הוליק לבד
וחתך הראש אוליפנא דגם שחט
בהולכה או בהובאה לבד שחיטתו
כשרה ולא חש אלא כשחתך הראש
בהולכה לבד והרבר ברור שדרס
אם אין חוץ לצואר מלא צואר אחר
בסכין מלא צואר לשחוט הסמנין
בהולכה ומלא צואר לחתוך הראש
וסימן וישלח את ידו ויקח את
המאכלת למדנו שהטוב הוא ל
להוליק ולהביא

השוחט כמכת חרב דברי
המחבר הם דברי הרב
פרק שלישי מהלכות שחיטה דרסה
ביצר כגון שהכה בסכין על הצואר
כדרך שמכין בסוף וכולי או שהניח
הסכין על הצואר ודחק וחתך למט
וכולי הרי זו פסולה אמר עוד ה
המחבר וכן אם הוליק לבד וחתך
הראש הם דברי הרב פרק שני
מהלכות שחיטה הוליק ולא הביא
או הביא ורג הוליק והתין את
הראש וכולי אם יש בסכין כמלא
שני צוארים מצוארי הנשחט שחיטתו
כשרה ואם לאו שחיטתו פסולה

שחט

בקנה למעלה ממקום הראוי ולא נשתתף כל ש
שהוא מהחישין לצד הראש שחיטתו פסולה
ובשלישים כרי וסימן ושלישים על כלו

שחט

בקנה מדויק בקנה
אוליפנא דגם בושט
אפילו כל שהיה שלא במקום
השחיטה קודם גמר השחיטה ש
ומה שאמה סמקום הרגוי
כבר פרשנו מקום השחיטה ומקום
ואופן טבעת הגדולה ומקום שני
החישין שאם לא נשתתף מהם הרי
היא מוגרמת מדקאמר ובשלישים

שחט בקנה דברי המחבר
הם דברי הרב פרק
שלישי מהלכות שחיטה הגרמה
ביצר השוחט בקנה וכולי אמר עוד
המחבר ובשלישים כרי היתה כונת
הרב באמרו שם שחט שלישי והגרי
שליש ושחט שלישי שחיטתו כשרה
ועא הגרים שלישי ושחט בשלישים
שחיטתו כשרה ועוד אמר ואם דרס

חזקת היר

ראומה

צפנת פענח

ה ב

או החלוד בין בשליש הראשון בין
בשליש האמצעי הרי זו פסולה ו
וקשה לי מאי שנא מחצי קנה פגום
או משחט העוף ושהה בו ריחזור ו
זאת למימר שהטעם שהדרסה
והחלדה אי אפשר להעשות כי אם
בכונת זרוע לבד ולפי זה תתפסל ו
שחיטתו מה שבהגרמה אין רעתו
לפסול ידיו תביאנה מה שלבו אין
חפץ בו אינמי משום דהדרסה ו
והחלדה במקום שחיטה קא עביד
ולכן תתפסל מה שבהגרמה לאו
מקום שחיטה היא

ברבי יהודה היא משנה פק דחולין
הגרים שלישי ושחט שלישי והגרים
שליש רב יהודה אמר טרפה רב ה
הונא אמר כשרה משום דכי נפקא
חיותא בשחיטה נפקא ורב יהודה
אמר טרפה משום דבעי רובא בשחי
זליכא שחט שלישי והגרים שלישי
ושחט שלישי רב יהודה אמר כשרה
רב הונא אמר טרפה והמחבר פסק
ברבי יהודה וסימן ושלישים על כלו
הכונה דעל השלישים קאי בין
ששחט שני שלישים והגרים שלישי
בין שהגרים שלישי ושחט שני ש
שלישים בין שהגרים שלישי ושחט

שליש והגרים שלישי ומה שאמר על כלורצה באילו יש מלא חוט על פני
בלה לאפוקי מחלקותם שם דתנן השוחט מחוך הטבעת הגדולה ושייר בה
מלא החוט על פני בלה שחיטתו כשרה רבי יוסי בר רבי יהודה אומר על פני
רובא והמחבר פסק כריכי דכן פסקו רב ושמואל בגמרא ועוד הוסיף
דאפילו לרבנן דבעי על פני בלה שני שלישים הם באילו יש על פני בלה
דרובו ככלו שנינו

תרבץ

הושט שנעקר ממקום חברו והוא שלם שחיטתו
פסולה ואם נתקפלו וכן אם נתרלרלו ברובן ש
שחיטתו פסולה וסימן ורל לא תהדר ברובו

תרבץ

הושט דברי
המחבר הסרברי
הרב סוף פרק שלישי עיקור ביצר
הושט לאו דוקא
קתני אלא שדרך
הושט נקל להתעקר והוא הדין אם

ויארע בקנה * ומקאמר ממקום
 חבורו אוליפנא דרוקא * אם נעקר
 כלואכל אם נעקר קצתו וקצתו
 מחובר בחבורו סותרת ואפילו נעקר
 רובו * ומקאמר והוא שלם הורה
 לן דודאי קודם שחיטה נעקר דאם
 אשתכח שמוט שחוט ולא תפס ב
 בירו הסימנין אי אפשר לשמוטה
 שחעשה שחוט * וקשיא לישנא
 בהאי מימרא חדא מאי ואם מאי וכן
 ועוד מאי שנא בקינול דחני ביה ו
 ואם ומאי שנא בדילדול דחני ביה
 וכן * ועוד מאחר שהן חלוקות שוות
 תחת דין * אחר הילל תרביץ הושט
 שנעקר ממקום חבורו והוא שלם
 ואם נתקפלו וכן אם נתדלדלו למה
 הפסיק בין עיקור לקיפול בשחיטתו
 פסולה * ועוד דלא ידענא מהו
 קיפול מהו דלדול מהו עיקור והדברי
 סתומים רבו בו הדעות כגמרא
 ועוד איך לא דהזכיר פירוק דדרי
 הם אמרו אדלדל אדלדולי אפרק
 אפרוקי אוקפל אוקפולי אכן אשיב
 דשלש חלוקות הן השתים שוות ברין
 וכן עיקור ודלדול * עיקור דהוא
 הגררת * או הושט שנעקרו כלם
 ממקום חבורם דלדול הוא המערת

כוונן שנעקרה הגררת היא הקנה
 או הושט וכולי * אמר עור המחבר
 ממקום חבורו והוא שלם היא כונת
 הרב באומרו נמצא הסימן דהשחוט
 שמוט הרינו כשרה שודאי * אחר
 שחוט נעקר וכולי * ומשם אתה
 למד שאם הוא שמוט בלתי שחוט
 דודאי קודם שחיטה נעקר * אמר
 עור המחבר וכן אם נתדלדלו ברובן
 טרפה * אמר עור המחבר ואם
 נתקפלו הם דברי הרב * שם וכן אם
 נתקפלו דהרי אינם ראויים לשחיטה
 אבל אם נתפרק רוב תרביץ הושט
 הלתי וכולי * וקשיא לישנא על
 הרב אחת שהיה לו לפרש ולא
 לסתום מהו דלדול מהו קיפול מהו
 פירוק ולפי הנראה הם ארבעה
 חלוקות עיקור דלדול קיפול פירוק
 דאם תאמר דהעיקור אתכלל בג
 אלה אתמהא איך הזכירו לברו ב
 בפג ועוד קשה מכלם דאם הן
 ארבע חלוקות איך לא מנאם הרב
 שם במנין השבעים טרפיות שמינו
 חכמים זל ועוד קשה מה שאמר אבל
 אם נתפרק רוב תרביץ הושט ושוט
 זה מאן דכר שמהוה ליה למימר
 וכן אם נתפרקו מן הלחי שחיטתו פ

פסולה דמלת אבל חוזרת על הנדב
 לאחוי * ועוד קשה פליאה דעת
 ממני באמור הרב סימנין שנדלדלו
 ברובן טרפה ונתן טעם דהא אינם
 ראויים לשחיטה וטעם זה לפגם
 ולא לשבח דאם כן הויה ליה נבלה
 שזה גדר הנבלה כל שנפסלה בענין
 שחיטה כדאי תא בפרק השוחט
 ופסוקת הגררת אסירו התם דנבלה
 גם הוא זל כתב גבי ששה נבלות
 מחיים נפסק רוב הקנה אונקב הושט
 במה שהיא במקום הראוי לשחיטה
 הרינו נבלה מחיים ופירוש כונת
 הרב באומרו במקום הראוי לשחיטה
 לאפוקי מקום שאינו ראוי שאז תקל
 טרפה * אם כן איך פסק הרב נגד
 מסקנת הגמרה ונגיד דבריו אלא אית
 למימר דטעות הוא בספרים ולא
 טרעת הרב שבודאי מקום טרפה
 צריך לגרוס נבלה כדעת המחבר
 שכתב שחיטתו פסולה והרי כלל

סימן איש מעל אחיו וזהו שאמר וכן
 אם נתדלדלו להורות שדלדול ועיקור
 דאם תחת כונן אחר מה שאין כן
 בנתקפלו ולכן אמר ואם כאלו היא
 בבא בפני עצמה אי הכי אימא ואם
 נתקפלו בסיפה למה הפסיק נתקפלו
 בין עיקור לדלדול * והיה למימר
 דקיפול מחמת עיקור איתיה ולכן
 הביאו אחר העיקור וקיפול הוא
 הפרדת שני הסימנים מהצואר
 מלמעלה למטה ומציאות רחוק הוא
 קיפול בלתי עיקור ועל זה חכם
 וקיפול לא אתו כלל בפלל הטרפיות
 דלאו הוא טרפה בעצמה דקמשום
 דאינן ראויין לשחיטה ומנייה גרים
 דהנבלה תתנבל ולכן אמר ואם ופה
 שלא הזכיר הפירוק סבירא ליה
 דפירוק הוא העיקור * וסימן ודל
 לא תהדר בריבו שאין לסימנין הדור
 וכשרות כשנתדלדלו ברובן *

אית לן ומפיו אנו חיים כל מקום שאמרנו פסולה היא נבלה והאוכל ממנה
 וכולי * ושלש חלוקות הן אלו שתים מהם שוות ברין העיקור שהביא בפרק
 שלישי והדלדול שהביא בפרק תשיעי ודלדול הוא המערת סימן איש מעל
 אחיו לדעת הרב שהרי כתב גבי עיקור נמצא הסימן השחוט שמוט כשרה
 דודאי אחר שחיטה נעקר שאילו קודם שחיטה נשמת הרי מתדלדל והולך
 הרי בהדיא שפירש דלדול לדעתו הוא המערת סימן מעל סימן כדעת המחבר
 שהם אלו העקריות והשלישית היא הקיפול אינה

צפנת פענח

ראומה

חזקת היד

אינה שרפה מצד טרפות בעצמותה רק משום דאינס ראויים ורהקיפול היא
 המערת השני סימנין מהצואר כדעת המחבר וכי הטעם לא הביאובמנין
 הטרפיות והפירוק גם לא הזכיר משום דאינו תחת סוג הטרפיות והרי הזכירו
 בפרקה עיקוד כוצר ועיקוה הוא פירוק ואגב שהביא ללדול וקיפול כסימנין
 הנה דביני פירוק שהוא העיקור וחדש על מרה שאמר בפג ופירש דבריו
 אבל אם נתברק רוב תרכץ הושטמן הלחי מותרת שהכונה כדעת המחבר
 דשלש חלוקות הן שתיים מהן העיקריות עיקוד אחד ללדול אחד וראוה לזה
 מה שפרש הרב בפירוש המשנה פרק אלוטרפות וזל שם נתלדלו רוב
 סימנין וזה אינו העיקור להורות דחלוקות הן צדקו יחדו הנחמדים והיו
 לאחרים לא נטו זה מזה

דגים וחגבים אסיפתם מתירם בין בחייהם בין במיתתן והרי כתיב ויאסף אל עמיו סימן ויהי העם כמתאוננים

דגים וחגבים תימה איך לא אייתי פסוק הצאן ובקר ושחט להם דבגים נאמר ומרווח הוא נאמר שחישה בצאן נאמר אסיפ דגים ועוד מאי דהרי כתיב הלל ש שנאמר ויאסף ועוד דפסוק דא לא בחגבים אתאמר כי אם במיתת ה הצריקים אכן אית למיפר דיקשיא ליה למחבר ראית הצאן ובקר דלא מוכח מיניה כי אם לכשוואספו בידי אדם מדאתקשה אסיפה לשחישה מה שחישה בידי אדם אף אסיפה בידי אדם ואם מתו בגו מיא אסירי לכך תני בין בחייהם בין במיתתם

דגים וחגבים וכו' דברי המחבר הם דברי הרב שם פרק א' מה'ש דגים וחגבים אינם צריכים שחישה אלא אסיפתם היא המתיר אותם אע"ה בין בחייהם בין במיתתן הם דברי הרב שם לפיכך אם מתו מאיליה בתו המים מותר' אע"ה דהרי כתיב ויאסף אל עמיו היא כוננת הרב באומר לפיכך דקשה מאי לפיכך הלל ואם מתו מאיליהן וכונתו שבפסוק מכרה אסיפה סתמית ומ' ומצינו אסיפה ביד כמו כן מצינו במיתתה לפיכך אם מתו מאיליהן ב בתוך המים מותרין

חזקת היד

ראומה

צפנת פענח

הרי כתיב ויאסף אל עמיו רצה שכבר למדנו שאסיפתם מתירתם כדמוכח
 שם מפסו הצאן ובקר ולא אתברר לנא אם בחיים אם במיתה מאחר שמצינו
 גם אסיפה במיתה ידענא דבין האי ובין האי אסיפתם מתירתם ולכן לא אמר
 שנאמר כי אסדהרי כתיב דאינה ראיה גמורה לרדיס רק היא גזרה שוה
 וסמך למיתה וסימן ויהי העם כמתאוננים רחנן ושם הפוך הוא ונון כנוי לרג
 שבמותו מתחפך בפניו ושט אי נמי דשם כתיב הצאן ובקר ישחט להם ומצא
 להם אם את כל דגיהם יאסף להם רמז דהראיה האמיתית דהיא מאותו
 הפסוק אי נמי משום דשם כתיב זכרנו את הדגה ואמרו חזל כתיב שם
 הדגה וכתיב והדגה אשר ביאור מתה מה שם מתה אף כאן מתה

חמשה דברים נאמרו בשרפה כונה חיות צפורן יד משמוש וסימן כחצים ביד גבור ספק דרוסה בדרוסה עד שתברק ותמצא נקיה כסימן מאדם ובשר מעופש נכתה דברים שהבהמה תתשרף בנקיב ה וסימן האדום האדום הזה כי

חמשה דברים נאמרו **חמשה** דברים נאמרו בשרפה כונה חיות צפורן יד משמוש וסימן כחצים ביד גבור ספק דרוסה בדרוסה עד שתברק ותמצא נקיה כסימן מאדם ובשר מעופש נכתה דברים שהבהמה תתשרף בנקיב ה וסימן האדום האדום הזה כי

בשרפה כוננת המחבר הם דברי הרב בפרק חמשי מהלכות שחישה וזה לשונו שהטרפ האמורה בתורה זו הנושה למות ש שהכונה בין שמתתה תהיה מחמת חולי שאירע לה בין שטרפה ארי או זאב אלא שהכתוב דבר בהווה אמר עור המחבר ושבע מיני טרפיות יש בה הן דברי הרב שם וזה לשונו שבעה מיני חולאים אחרים הם

דברים נאמרו בשרפה כונה חיות צפורן יד משמוש וסימן כחצים ביד גבור ספק דרוסה בדרוסה עד שתברק ותמצא נקיה כסימן מאדם ובשר מעופש נכתה דברים שהבהמה תתשרף בנקיב ה וסימן האדום האדום הזה כי

דברים נאמרו בשרפה כונה חיות צפורן יד משמוש וסימן כחצים ביד גבור ספק דרוסה בדרוסה עד שתברק ותמצא נקיה כסימן מאדם ובשר מעופש נכתה דברים שהבהמה תתשרף בנקיב ה וסימן האדום האדום הזה כי

ספק דרוסה כדרוסה עד שתברק ותמצא נקיה מבשר מעופש וסימן מאור וסימן האדום האדום הזה כי

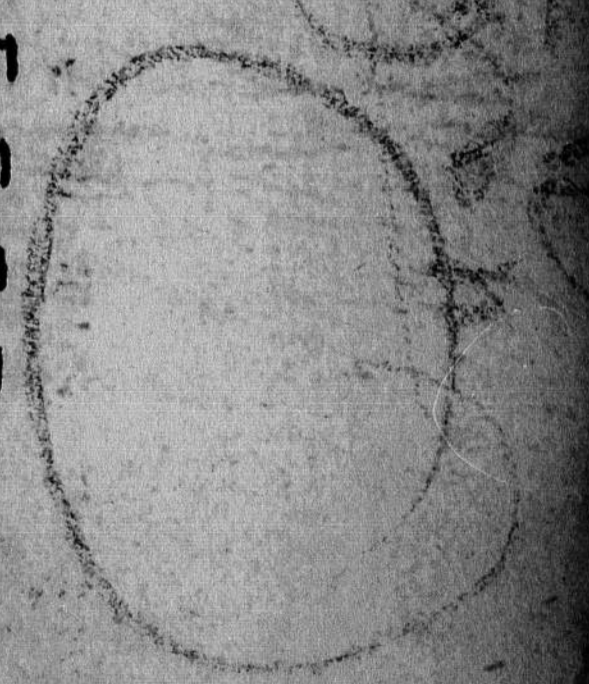
ספק דרוסה כדרוסה דברי המחבר הם דברי הרב דרוסה כדרוסה וכו' לפינן מניה תרתי חרא

כל ספק שיסתפק בדרוסה אסור ועוד אמר ספק שנכנס לכאן דורס אולא נכנס או שראינוהו ולא נודע אם הוא טורף או לא אין חוששין אעה סימן מאורם ובשר מעופש הם דברי הרב שם אם נמוק הבשר כנגד בני מעים עד שנעשה הבשר שהרופא גוררו וכו' ואם דרס בסימנין משיאדימו טרפה הרי שנתן חלוק בין בשר שכנגד בני מעין לסימנין וכונתם אחת לא גשו זה מזה

זלכן אפילו שלא נגע בהם בי אס בבשר שכנגדם טרפה מה שאין כן בסימנין דקשין הם ואפילו אשתכח האודם בבשר כאין חשש עד שיגיע להם האודם ואם לא גמצא כי אם בשר גתרוצץ ומעוך וכחות אם הגיע לגרר שהרופא גוררו טרפה ואם אין חשש מה שבאודם אינו כן דאפילו לא הגיע לבני המעים כי אם גכתמהם טרפה ואם בסימנין בין בבתר בין בקמא בין במיעוט בתרא בין בקמא דקמא טרפה וסימן האדום האדום הזה כי רצה שהאודם הזה ביה הוא וזיהרא מקלא קלי דרך האש לאכול לתור ולחתור ולנקוב וכיזה מלשון בויה נכזי תחת יופי

שני קרומים שבריא הושעל המוח ושעל הפולין נקיבתם במשחו נשפך המוח או נתמסמם עד שאינו יכול

טרפיות הן נקובה חסרה נטולה פסקה קרועה נפולה שבורה דאם אירע אחד מהם ככהמה תקרא פרפה וכלם הלכה למשה מסני אלא שדבר הכתוב כהוזה ובשר ב בשרה אעה כונה חיות צפורן יד בשמות הסחמשה דברים הנצרכים לשתקרא דרוסה אחד כונה רצה כזה שהדורס יכוין בלבו לב כועס לדרוס ויתן עינו בנדרס ואחר זדרוס דגמרא גמירי דבהבטת העין ב ברועלב ניצוצות הולכות מהעין ופועלות בגוף הניכש זדא עמינא דעינא בישא כדאמרינן בירושלמי מאן דאית ליה עינא בישא ליסתכל בחושמיה הכונה שלא ילכו ניצוצות עינו מ מניה לניכש דרך ישר ויפעלו ביה דקישבו לאחור בחוטמו ודא היאמה שאמרו בדרוסה כונה שבכות לבו ונתנית עין בוטר חמתו וזיהרא מלבא נפקת ואחר נועץ צפורניו ומשליך מרה דעין רואה ולב חודש מחשבות און חומר וכלי המעשה גומרים ומדאמר עוד חיות רצה שהנדרס יעמוד חי שאם הוא כבד שחוט אינו מתפעל מהפועל בואף שיהיו בו כל הארבעה האחרים ומדאמר צפורן הורה לן דאין דרוסה בשן כלל כי אם בצפורן ומשם זיהרא נפקת ומדקאמר יד מינה גליף דרוקא יד ולא דגל חד שעמא הוא דהייד ועפורן קרובות הן אל הלב כי ממנו תוצאות מות ומשם מתפשט ויפוזו זרועי ידיו ויוצאת דרך צפורניו אמר עוד ומשמוט הוא גמר מעשה דגמרא גמרי לן דבהוצאת הצפורן משליך מרה ולפיזה אם נחתך יד הדורס אחד נעיצתה קודם שהוציאה אעפ דארבעה הנשארים איתנהו ביה לית לן בה וסימן כחצים ביד גבור הן חמשה אותיות אחת לאחת כונה חיות יד צפורן משמוט

לעמוד מפני הכבוד טרפה ושתי טרפיות אלו בין בקדרה בין ב
 בפולין בין בחוטה שדרה עד פרשה שלישית הסמוך לאליה
 וסימן לא עמר כי ה הדפנו

שני קרומים שברואה מרקתני
 ושעל המוח ולא קאמר
 ושנים שעל המוח אוליפנא ושנים
 הם דטרפותא תליא בנקיבת תרויהו;
 לאפוקי מרב ושמואל דאמרי תרויהו
 קרמא עילאה אעג דלא אינקיב
 תחאה ומה שאמר נקיבתם במשהו
 אשלשתן קאי דכשם שקרום שעל
 המוח נקיבתו במשהו כך קרום שעל
 הריאה דאינקיבו תרויהו בין שנקב
 נכחי בין נגדי שנקב זה מפה זוה
 מפה טרפה ושעמא משום שהריאה
 שואבת ושואפת ומרחפת נפיק מדא
 ועייל מדא והרי כאילו נקב נקב נכחי
 במה דברים אמורי דאנקיב זה שלא
 כנגד זה בערוגה אחת אבל אם נקב
 בערוגה האחת התחתון ובערוגה
 האחרת העליון אין חשש דאל מקום
 שואבת אחת אל אחת ומדקאמר
 ואם נשפך המוח או נתמסמם
 אוליפנא דשני טרפיות אלו דינס שוה
 בין כמות שבקדרה בין שבפולין בין
 שבחוט כלו עד סוף פרשה השנית
 היא התחלת השלישית ובין שהמוח

שני קרומים כונת המחבר
 הם דברי הרב פרק
 שביעי מהלכות שחיטה שני קרומות
 יש על הריאה אם נקב זה בלא זה
 מותרת כונת הרב שבוין לנגד בין
 לנכח בנקיבת שתיהן תליא טרפותא
 אמר עוד המחבר ושעל המוח דהם
 דברי הרב פרק שושי אם נקב הקרום
 העליון בלבד מותרת ואם נקב
 התחתון הסמוך למוח טרפה וקשה
 לו מאי בלבד דהרי סותר דבריו
 דבאמרו בלבד הורד עד שניקבו
 שניהם העליון והתחתון כדן קרומות
 שעל הריאה ומדסיים ואם נקב
 התחתון הסמוך למוח טרפה הורה
 דבתחתון תליא מלחא ואית להשיב
 שבנות הרכ באמרו בלבד לדורות
 שאם נקב אפילו התחתון עם ה
 העליון טרפה ואם לבדו נקב ש
 התחתון אין חשש וזה ברור מדלא
 כתב בלבד דהתחתון וכתב בלבד
 העליון אמר עוד המחבר וקרום
 שעל הפולין הם דברי הרב שם דדוק

דינם שוה בנקיבה אבל חוץ לפולין
 אין הדין שוה בנקב שוה במשהו זה
 ברובו אמר עוד המחבר ושתי טרפיו
 וכולי עד פרשה שלישית הם דברי
 הרב דרן אחד להסלא גטו זה מזה

עצמו נשפך ובין שנמצאו שם מים ב
 כמות ואין המוח מקיף אותם וכן אם
 נתמסמם או נתמעך עד שמרוב כבדו
 מחויקים בו ואינו עוסד טרפה וסימן
 לא עמר כי ה הדפנו הרי מוכן הוא
 ומדקאמר ושתי טרפיות אלו בין בקדרה מניה גליף דדוקא שנים ולא שלש
 דאי נקב עד העולין במשהו עד ועד בכלל ומשם ואילך הרוב

תרביץ חושטובן חלב שנקב לאחר מחללין טרפה
 ואם מחמת חולי נקב הבשר ולא הגיע לחלל
 לית לן בהוסימן בחלל קבה

תרביץ חושטובן חלב כונת
 המחבר היא כונת הרב
 בפו מה'ש תרביץ חושט בבר ביארנו
 שיעורו שהוא המקום מן החושט ש
 שאינו ראוי לשחיטה למעלה וקשיא
 לי מה לרב להאריך כולי האי אכניש
 להשיב שבנות הרב שבמקום דשיין
 ביה שחיטה אתקרי נבלה בגון ושט
 שניקב במשהו וקנה שנפסק יתר על
 חציו אבל הכא טרפה אתקרי נ
 נבלה לא אתקרי אעה ואם מחמת
 חולי דברי המחבר היא כונת הרב
 באמרו אבל אם נקב הבשר ולא
 הגיע לחלל מותר וקשי לי דהרי אמר
 דהרב חלב שניקב לבית חללו וחזר
 ופירש בין לחלל הגחול וכו' מה לו
 עוד לומר ולא הגיע לחלל מותר די

תרביץ חושט וכן חלב
 מדקאמר תרביץ חושט
 מיניה גליף דלענין טרפה קאמר
 דאם לא בן מאי שנא תרביץ ומאי
 שנא ושם אלא בתרביץ אית לה דין
 טרפה ובשם אית לה דין נבלה
 מדקאמר לאחר מחללין גלה א
 אדעתין דלא שנא מחלל גדול
 השמאלי אשר שם רוח החיוני דם
 דנפק מחלל הקטן הימני אשר שם
 נשפך מותר תמצית הדם ומדייק
 מחמת חולי נקב הבשר מיניה גליף
 דדוקא מחולי אבל אם נקב מחמת
 מחשא או קוף או ראשתכח שם דבר
 נוקב תחוב בבשרא ולא הגיע לחלל
 בין בתרביץ בין כלב לית נגר ובר נגר
 דיוכל להכשירה ממה נפשך אם מבר

צפנת פענח

ראומה

חוקת היר

ותיא הרי נקבוהדקין ואם מגואי הרי נקב הושטאו הלב מבפנים ונפקת ל לבראוהדר איברי ואין הסתימה מועלה בו ודין זה שוה בין בתרכץ בין בלב ורא דרייק וכן בלב דאלכ סאיוכן וסימן בחלל הרב הכונה דאי מטייה לחללא הרי הוא כמת ונקבר ועבר מן העולם

לו כמה שאמר אבל אם ניקב הבשר מותר אמנם כונת הרב שנקב זה יהיה בדבר שלא נסתפק אם הגיע אם לא כגזקין או מחטכל שיהיה נקב הבשר מעצמו בלי סבה אחרת כי אזידענו בודאי לא הגיע מה שאין לנו יכולין לעמוד על תוכן הדבר כשיש ליה קוץ או מחט

דקין בית הכוסות מסס כרס קכה ומרה נקיבתן במח שהוואין סתימתן מועלת חוץ מנקב המרה שאם נדבק הישב בכבר כשר וסימן אומר לדבק טוב הוא ויחזקהו

דקים בית הכוסות וכו' ואין סתימתן מועלת הורה לך דאעג דהאי כללא אית לו דחלב מהור סותם שאני במקומות האלה דאינו סותם כם

דחלב אין לו סתימא לא בחלבא דסחור סחור לפומיה אי משום דרמא סתח רתח אש תמיד תוקד בו לא תכבה ואי משום דפיקותיו המתמידות יום ולילה לא ישבותו ולא בכיסא דעלוהי משום דחלק הוא בלחותו ומתמעד ולא קאים באתר חד התרכץ והושט אין להן סתימה משודעייל בהן אוכלא ומתכווץ ומתרחב ולחותו מרכבתו ומפיגתו ואי משום נדנוד שתי עורותיו ורא שעתא דאם נקבו תרויהוזה שלא בנגד זה נבלה משום דמתנועעים הם העורות והרי כאילו נקבו שתיהן וכן אם נתחלפו עורותיו שהלבן נעשה ארום והאדום נהפך ללבן שתיהן לקו כאחד אבל אם נמצאו שתיהן אדומים או שתיהן לבנים אחד היא הלקוי וחברו מגין עליו וכן אם נקב זה בלא זה הדקין אין להן סתימה אי משום דהליחה הפנימית לאו בר קיימא היא ואי משום דמגירין והולכין לאתר בית חורון כרס אין לו סתימה אי משום דהחלב

חוקת היר

ראומה

צפנת פענח

ועליו טמא הוא ברד ישב אינו מתאחו כפרס ואי משום האמור * חלחלת אין לו סתימה אי משום דחלבו מלובש בקרום דק ומפריד בין החלב לחלחלת ואי משום דאתעביד טינרין קשיין כאבן * אבל הורא דכנתא דאנקיב לחבריה חברו מגין משום דקיימין מלופפק איש אל רעהו יעזורו * הריאה אין לה סתימה אי משום דבשרא ספוגיית ולא סתים שפי ומטעמא דא אחר מסמפוגי הריאה שנקב אפילו לחברו טרפה לא מבטיא הבשר דלאו סתימה ביה משום האמור אלא אפילו לחברו הדומה לו לאו סתימה אקרי * חוץ מנקב המרה והא מרה בכלל היא אלא אית למימר רשאני דהמרה דכבר כותמתה ומתאחו טפי ודוקא כשכבר סותמתה אבל אם נסתמה מחמת קרום שעלה בה דינם שוה כשאר הנזכרים וכן אם נמצאת גלה גרעין תוחב חישנין ודוקא שנדבק רביק עצום שאוחזין בה ואינו מתפרק סימן אומר לדבק טוב הוא ויחזקהו הדבק טוב הוא בתנאי שיחזיקו בו ולא יתפרד * קנה

חריאה כריאה קנה הלב בלב קני הכבר טרפותם בנקיבתם ואם מחט יוצאה מחידורה לחידורו ב כשר והכבר טרפותו בותיו וסימן עלהזית טרף

קנה הריאה דברי המחבר הם דהפזמה שהקנ שנקב למט מן החזה טרפה * אעה קנה הלב הוא המזרק הגדול וכו' הרי הוא כ בלב אעה ואם מחט יוצאה מחידורה לחידורו הרי כונת הרב באומרו אם היתה הראשה החד לפניו כידוע וכו' וקשיא לי טובה בשלמא לכל הפוסקים דלא חששו ולא מידי לנקיב הקנים ניחא שיחלקו בין קופה לבר קופא לגאו אבל לדעת הרב כל כי האי גוונא טרפה אי קופא לבר נקבו הדקין אי קופא

קנה הריאה כריאה אוליפנא דנקיבתו במשהו ואין לו סתימה ועוד דאם נקב אבראילבר אין חשש עד דאנקי לגואי כדין קרומו הריאה דאם נקב זה בלא זה ואפילו נגלד העליון כלו אין חשש ועוד אוליפנא דאם השתכח נקוב ועליו תולעת תלינן ביה ועוד דאם לא ידעינן אם מחיים אם לאחר מיתה נקב מדמין כדין נקב הריאה משום דקנה הריאה כריאה וקנה הריאה הו עד מקום שיגיע ראש כנף הריאה השמלית אחר נפיתתה קנה הלב

אחר עשר מנויים הם שנקיבתם במשהו וכן אסחסרו או חותירו חוץ מהטחול שטרפותו בעביו וסימן יגיד עליו רע

אחר	עשר מנויים הם דברי המחבר הם רברי הרב פרק עשירי מחלכות שחיטה אחד עשר איברים הם שנקיבתם במשהו אמר עוד המחבר ואם חסרו או חותירו הם דברי הרב פרק שביעי מחלכות שחיטה כל אבר שאמרנו שאם נקב טרפה כן אסחסרו או שנמצאו שתיים וכולי	אחר	עשר מנויים הם וכולי חוץ מהטחול שטרפותו בעוביו אוליפנא דאין טרפות בטחול כלל בין נקב לקולשי בין לסמכיה דהרי אמרו בגמרא טחול שנשל כשר וכן אם חותיר ואם חסרו כל שכן אם נקב ולא חתקשי לי מרהכבר דאם נשל כשר ואם נקבוקמו טרפה דהתם אסיק בגמרא דאשתייר כוית במקום מרה וכוית במקום חיותה מה דהכא נשל הטחול אמרו ולא חלקו כלל וכן אם נבראת חסרה מאותו אבר ואם איתא דהטרפות תלוי בין קולשיה לסומכיה לפיזה היה ראוי להטריף טחלא דעופא דאינקיב דלית קולשיה ביה והרי עגול הוא ולא הזכירו אותו בשום פוסקולית חולק בגמרא וזה ראייה גמורה דבטחול עצמו אין בו טרפות כלל רק שעשו גדר משום הכרס הרובץ תחתיו באתר סומכיה עד מקום שכל המראית הלבן אשר בו משם ואילך הוא סרה העורף ועל דא חלקו ואמרו שאם נקב בקלשיה לית לן בה דאין כרס תחתיו לכשינקב ואם נשל או נבראת חסרה מה טוב ומה נעים אבל אם נקב בעוביו ולא נשתתיר תחתיו בעובי דינר זהב הרי כאילו נקב כלו ונקל הוא לשיחעפש דהכרס וסימן יגיד עליו רעה רצו בזה שאין בו טרפות כלל רק מצד שרעו נמשך
-----	--	-----	---

אחריו

כ"כ דאם נקב לא עבר בפנים אף חשש חלוקה מתחת חולי אבל אם עבר החלוקה מתחת חולי כגון מחט או קץ דית נגר ובר ער דיכול להחירה ככה נפסד זרין זה במקבץ שנקב חותיטו לבר מותרת אית למימר ד

דדוקא חוליו אבל אם אשתנת מחוברת הנוקב בקרקבן אעפ"י דלא דהכרית מרה משה נפסד באופן שכל הקלות והמורות דנהיגי כדראה נהיגי בקנה שלח ומה דנהיגי בלב בקנה שלו ואלתה מה לתלמוד להאריך כוליהאוי הלל קנה הריאה וקנה הלב נקיבתן במשהו או קנה הריאה וקנה הלב כריאה מאי כריאה מאי כלב ומדקאמר קנה הכבר טרפתם בנקיבתם אוליפנא ד דלאו איתן כבשריה דכריאה דהרי בשרא דכברא דנשל ללב אם נשתתיר כוית במקום מרה וכוית במקום חיותה מה דלית כן בקניו לדעת המחבר וקשיא לי מוכא דאם נשל וכן אם התלוע כשר בתרי זיתו אם כן איך אמר דאם נקבו קניו ויש להשיב בנשל בשר הכבר ונשאר שרוגי הקנים והרי דומה לזה אמרו דיאה שנשפכה בקיחון מותרת ובלבד שלא נמוקו הסימפונות ובדקתי בחורין ובסדקים ולא מצאתי לטרפות דיקנים משענת קנה בכוליה תלמודא כי אם הרמבם לבר וכלם חולקים עליו ולא פלגי בגמרא כי אם בקנה הכבר קודם שיחפצל ויתאחו בשר הכבר ואוליבא לו מדאסיק שם בגמרה בפ אלו טרפות אמר רב פפא הלכך בעיבזית במקום מרה וכוית במקו שהיא תנה ופרשי במקום שהיא תיה במקום תליתה כשחיא בעורה ודבוקה תחת הכליות ואו אפשר שהמקומות האלו תחוננה קימיסבלתי הקנים ה הוצאים ממקום תליתה והולכים עד מקום מרתחא ושם כלים זמשים ואילך בשר מרה העורף והוא אמר ואם מחט וצאת כחידה להיודו סבירא ליה דאי נפקת מסומכיה או מעדי מרה בין קופא לבר או לגאו לבר מתודודת דכתשא לחיתוכא וכדאיתן לית קנין ועל זה אמרו כוית במקום מרה כווננו אל מקום ששם כלים הקנים וסימן עלה זית טרף רצה דהטרפות קאי אית

ריאה

לכל מקום שתסחרך טרפה חוץ מאזן לדופן
לעצם ולבשר ואזם לדופן במכה ואזן לאזן מ
מחתוכין וסירכה הנמחית ביד ארבעתם מותרות באין בדיקה
וסירכה תלויה תברק בנפיתח וסימן קללת אלהים תלוי א

ריאה

לכל מקום שתסחרך ריאה לכל מקום שתסחרך
וכו סבירא ליה דמתוך וכו סבירא ליה דמתוך
שהריאה ספוגיית היא וספוגיית כל מיני לחות נסבגת ונסרכ קדום לקרו ומתפשט ונעשה סרכא ולא אחיא לה סידו נקבדק משום דעתידה ליתפרק ולינקב וכל דעתידה לינקב כנקוב דמיא דמה שאמר חוץ מאזן לדופן לעצם ולבשר טעמא דהיינו רביתיהו ולית אתר דיובל למפרקיה והמקום צר דאפילו נקב נקב בפועל ובשר ועצם שבדופן סותמתה שפיר איקרי סתימה ולא עליה איתמר קרום שזלה מחמת מכה בריאה אינו קרום משום דהכא איכא תרתי חדא קרום שעלה שנית דהינו רביתיהו והקרום יתקיים וכדרייק ואזם לדופן במכה גלה ארעתין דדוקא במכה שהדבר כדור דלית דעותא בריאה כלל וסירכ דא או סמך זה נפיק משדי השבר ונסבגת ער הריאה ואפילו שתפרק חנקב קרום העליון שעל הריאה ואין חשש אפילו נגיד כלו וכדקאמר ואזן לאזן מחתוכין הורה לן דמגב לגב ידו

דדורין או חרוד לחתוך כל דאסירי בה מוחותיך ופועם כדלעיל דלוחותיך
שנקב בפועל היינו קרום שעלה ברביתיהו ולא מתפרקא ומתקאמר וסרכת
הנמחית ביד הוכתרה דהו נמחית ככניסת יד הטובב לא שסמעכין ופמחין אותה
ביד וכדאמר ארבעתם מותרות באין בדיקה לאפוקי דהו צר דהו צר בדיקה
משום דסבירא ליה דאזן אפשר להיות סרכת תלויה דהו צר דהו צר כבב
אל אי זה מקום ומרוב תנועתה נפרקה ושטא בהפרדה בכח נפיק דהו צר
חמורה מהארבע דלהא צריך בדיקה חהוה סימן קללת אלהים חתוך חתוך
מקלל למתיר סרכת תלויה גבא בדיקה

ריאה

שנמצאת בה אטום ושם ליחה או שנשפכה בקתון
ואין שם סמפון נמוח או שתשמע קול הברה ואין
המים מבקבקיין או שנמצאו בה בועות מפוזרות ממים זכים או
קשות כסלע כלם מותרות ואם נתבקעו צריך לברזק הסמפון
שמא נקבו וטרפה וסימן יצוה את הכרחה באסמך

ריאה

שנמצאת בה אטום ושם ליחה דברי המחבר הם
דברי הרב בפז ודרך בדיקתו שם אמר עוד המחבר או שנשפכה בקתון
ואין שם סמפון נימות הם דברי הרב שם גם דרך בדיקתו שם אמר עוד
המחבר או שתשמע קול הברה ואין המים מבקבקיין הם דברי הרב שם
ודרך בדיקתו שם אמר עוד המחבר או שנמצאו בה בועות מפוזרות ממים

ריאה

שנמצאת בה אטום ושם ליחה הורה לן דאם אין
דבר היא טרפה וכאם נמצא שם סמפון נמוח טרפה היא וכאם בקבו
המים אפילו שההברה במקום אחד והבקבו במקום אחד הרי נקבו שני
הקרוכות זה שלא כנגד זה ומדקאמר או שנמצאו בה בועות מפוזרות ממי
זכים אוליפני תרתי חדא דדוקא

צפנת פענח

ראומה

חוקתהוד

מזוהות ואם תהיה בוועי סמיכי א
 צהרדי אפילו ממים זבים טרפה
 תנייגיה שאם נמצאו בתן מים עכורין
 או סרוחין אפילו שיהיו מפתרות ט
 טרפה וסרקאסה ואם נתבקעו צריך
 לבדוק אולי פגא דאם נתבקעו דרך
 סקרה או צריך לבדוק ותלה עליה
 חובה ביעור שאנו לא נבקע לבדוק
 דקסוקמיענה בר אחזקתיה ושמעתי
 פפיתחסיד החכם השלם הודי לי
 ההר משה עונקניורה נרו שבבל
 מפיו זחסוד אביו זקני עת שכל בוע
 שיש בה מים סרוחין או עכורין ובה
 ליחה עכורה סרוחה יש ליחה
 בועה עיגול סביב כעין חכלת או גוון
 שחור במראית העין וקיסין יצוה את
 הברכה באסמיק רצה בנות שהסתום
 סן העין והנעלם שם צוה ה את
 הברכה ומוקמינן אחזקתיה לא
 שנעתח ונבקע אותן לבדוק

זכים זהודעת הרבתותי בוועי דסמיכי
 להודי דפסק דטרפה ולא חלק בין
 סוזרים לזכים אם הן המפתרות הם
 מלאים מים זכים דאליתה אפילו
 אחת לבדה שנמצאו בה מים עכורין
 טרפה " אעה ואם נתבקעו צריך
 לבדוק הסמפון דברי המתבר היא
 כונת הרב זל ואם נמצאת בהן ליחה
 סרוחה מדאמר ואם נמצאת הורה
 לן הרב שאין פותחין אותה לבדוק
 סמפון ולג לבקש ליחה סרוחות
 אלא סעמידן דבר בחזקתו לבד
 ואם אירע דרך מקרה שנתבקע
 ונמצאת ליחה סרוחה ואם מים זכים
 או ליחה נמשכת כדבש גם הדיק
 דהסימפון ואם נקב אז תטרף לא
 שבכונה נבקע אותן דרך אתר להם
 לא נטורה מורה

ריאה

שנשתנה למראה בשר למראה דיו למראה חריע
 למראה חלמון למראה כשות אפילו בכל שהוא
 טרפה והוא שלא חזרו אחר מריסה ונפיתח וכן אם נתמסמס
 או שריתה בועה משני עבריה ונשפפת באחת או בועה באין
 הקפת בשר או שצמקה בידי אדם טרפה ואם מידי שמים ב
 בשרה וסימיו יראת ה טהורה

חוקת היד

ראומה

צפנת פענח

ז ב

ריאה

שנשתנה וכולי

ריאה

וכו' או שהיחה בועה

דברי המתבר הם
 דברי הרב פרק חמשי מהלכו שחיש
 וחמש מראות אסורות יש לה לריאה
 ואלו הן שחורה כדיו וכולי " אמר
 עוד המתבר או שצמקה מידי אדם
 וכולי " הסרברי הרב שם פרק רביעי
 מהלכות שחיטה אם פחדה מידי
 שמים כגון ששמעה קול דעמים או
 ראתה זיקים אבל אם בידי אדם כגון
 ששחטולפניה בהמה אחרת " ושעם
 רבידי שמים הדרא ודרך בדיקתו שם
 דסמיכי להודי בין על גב הריאה ז
 בין לפני הריאה או מספקת לן אי חר אי הדין אי שפכי אהרדי חרדי היא
 וכשרה ואי לא שפכי תרתין אינון דסמיכי להודי וטרפה " ושעמא לא משום
 הסמפון אלא דוראי תנגרנה אחת את אחת ועתידות לינקב וכל דעתידה לינקב
 כנקב דמיא " וכי איתמר באין הקפת בשר בקולשי איתמר ושעמא לא משום
 הסמפון ולא משום דסמיכי דקורהרי הוא כחצר ומדקאמר ואם צמקה מידי
 שמים גמירילן דאין רע יורד למעלה וסימן יראת ה טהורה רצה כשפחה
 מידי אדם לא הדרא בריא ואם פחדה מידי שמים טהורה היא שהדרא בריא

שש

חסרונות נאמרו בריאה שתים מהן כשרה ואלו הן און
 שנמצאת רבוקה בשנית ורושם חידודה לאורך א
 אונותיה און רבוקה בשנית ועלה של הדס נפרד בין בראשן
 בין בעיקרן בין באמצעותן ארבע מהן טרפה און רבוקה בשנית

ואין רושם חרודה לאורך אונותיה : און רבוקה בשנית ואין עלה של הדס בניחן : און רבוקה בשלושית אפילו עלה של הדס בניחן : נמצאת כלה שתי ערוגות ואין לה חתוך אזנים : ח חסרה בעפה מעיגול שפתי הוסימו ועל שפס יעשה ושמא

שש חסרונות נאמרו בריאה שתיים מהן כשרה הימה בתר דהבהמה לא סתטרפת בהון לאו ח חסרון נינהו : הלל ארבע חסרונות נאמרו בריאה ועוד דדיונה ליה לאתכללא בחד בכא און שנמצאת רבוקה בשנית ורושם חירודא לאורך אונותיה או שנמצא בניחהן פירוק כעלה של הדס מה לו בשתי בנות ועוד סאי ואלו הן אחרי שכבר אמר שתיים מהן * אלא אית למימר ד רמדיקא דא אוליפנא חרין אילין לפעמים חסרון נינהו והבהמה ח חרטיף בהון * ולפעמים לאו חסרון נינהו וכשרה היא לפוס אתרא ד * א אשהכח ביה אם כן שפיר קאמר חסרונות בתר דאית אתר לאיתקרי חסרון דא דייק ואלו הן דדוק לגביה מקומות אלו אבל אם יארעו שתיים אלו במקו אתר לאו חסרון נינהו ומה דנקט חרין בכאן חרודא אשמעינן בחד וחד מנהון * דאי בקמא הכשרו

שש חסרונות נאמרו בריאה דברי ח המחר היא כונת הרב שם פרק ח סהלכות שחיטה און שנמצאת רבוקה בחברה הסמוכה לה מותר והכונה שהיה חוט רשופ על הקרום מתחלת האונה לסופה לאורך כשאר אונותיה וזה שאמר און ש שנמצאת כלומר נמצא מקום לומר שהן שתיים רבוקות וכל דבריו האמת והצדק כי דילו שיאמר און הסמוכה לחברתה מותר כדרכו לקצר * אחר עוד המחבר און רבוקה בשנית ועלה של הדס היא כונת הרב שם זל נמצאו שתי אונות רבוקות ואינם נראות כשתיים הכונה שלא היה רושם לאורך שאר האונות בקרום בלל בחלוקה הראשונה אם היה בניחהן כעלה של הדס כרי שנוכל לומר שהם שתיים רבוקות בין ב בעיקרן בין בסופן בין באמצעיתן כשרה כי בחלוקה הראשונה היכל

אית לה באותו חוט הנמצא והוא דבר לתלות * ואם לאו כלומר לא נמצאו משתי חלוקות שום צדחת טרפה * מה מתקו דבריו בראשונה שהקדים האון למציאה רצה בזה שכל רואיה מכירו שהיא און רבוקה כשנמצאת רשומה מעיקרא לסיפא * ומה צדקו סאמרי שהקדים ה המציאה לשתיים אונות רבוקות כלומר ראוב רבוקא נקט לא שיהיה מתאחד המציא בשתיים האונות דא ה הלל שתי אונות שנמצאו רבוקות וראי לזה מה שדייק ואינם נראות כשתיים כלומר דלאו היא בחלוקה הראשונה נראו כב באותו החוט המעיד ברשומו אעה און רבוקה בשלושי אפילו דברי המחבר היא כונת הרב במה שאמר ואנססכו שלא על הסדר כגון בראשונה לשלושית טרפה א אעה נמצאת כלה שתי ערוגות ואין לה חתוך אזנים דברי המחבר הם דברי הרב ופונתם אחת במה שאמר ואין לה חתוך כלומר דדוקא חרתי אונות רבוקות שריון בחוט משוך ע עליהן אבל אם כלה בערוגות צריך הכיראיתיה שיהיה לה סדק מתוך אזנים אעה חסרה בגופה מעיגול

הוא כד אשתכח דאשונדה לשנית רבוקה וחירוד האונות לאורך רשום כשאר אונותיה מרישא לסיפא מה שנכבא בתרא לית סימן רשום לאורך כלל כי אם כטרפא דאסא סדוק בעיקרן או בסופן או באמצען ודא שנוויא בריאה קמל * ואי ב בבתרא הכשחת הוא משום דאשחכ פירור כעלה של הדס מה שנכבא קמא לית פירוק בעיניהן כי אם רושם בעלמא קמל ומדקאמר בכבא קמא רבוסה לשני אוליפנא חרתי חד כשחרכנה אשה אל אחותה או התכשר בחוט המשך אבל אם חתיה כל הריאה שתי ערוגות לא התכשר בחוט הרשום לאורך א אונותיה עד דשתכח בה סדק חתוך כטרפא דאסא ודא דאמר נמצאת כלה שתי ערוגות ואין לה חתוך אזנים מה ליה לאורוכי כולי דא לא מראמר כלה דייק כלה ולא שתיים אונות * ומדאמר ואין לה חתוך הורה דדוקא חתוך סדוק ולא חוט משוך ומדקאמר בכבא בתרא און רבוקה בשנית ונמצאת כעלה של הדס סיניה נליף דדוקא כ בשתהיינה אשה או אחותה או

האכשרנא בסדק טרפא דאסא
 אכז אם תהינה מאחד לשלישית
 לא מבעיא דאינה מתכשרא בחוט
 הרשום אלא אפילו ישדק כטרפא
 דאסא לא מהניא בה " אמר עור
 חסדה בגופה מעגול שפתיה טרפה
 סכירא ליה דלא יתכן בריאה חסרון
 כי אם בעיגול גופה דאם מנפנים
 והקדמות קיימים לאו חסרון הוא "
 ומה תאמר דאינה עולה בנפיות
 אטום אתקרי חסרון לא אתקרי "
 ומה תאמר דעולה קצת מוז בנפיותה
 אבל לא כל כך דאינה משורה
 ומתמלאת הגומא דינו כדון האטום
 דאחרי דכל שהוא עולה בנפיותה די
 לאכשורי ותלין בליחה רסתים ולכן
 פסק דחסרון זה הוא מעיגול שפתיה
 הוא חנקרא רואי דוסימן ועל שפם
 יעטה הכונ שאם יחסר משפת הריא
 כמו אל תעדני יעטה פלשון עשוי
 של נחש וטמא כמשמעו מש

שפתיה היא כונת הרב זל וכן אם
 חסר מגופ הריאה אעפי שלא נקבה
 הריזה כחסר מנין האונות וטרפה
 לפיכך אם נמצא בה מקום יבש
 ער שיפרך בצפורן הרי זו כחסרה
 וטרפה אפילו בכל שהו ע"כ וכשיא
 לי כמה וכמה גמגומי ועמעומי חרא
 מה שכתב אעפ שלא נקבה דהיאך
 יתכן חסרון בריאה בלי נקב והרי
 בגמר כא מתמה על מהניתיך דקתני
 חסרה הריאה נקבה הריאה ומקשה
 חסרה היינו נקבה ומקי ליה לא
 נצרכה אלא לר שמעון ולהלך נמי
 בגדא מוקמי לה אמוראי בחסרה
 מנפנים אלמא דאי אפשר חסרון
 בגוף הריאה בלי נקב ואין לומר
 דאענ דאי אפשר מכל מקום כתב
 הרב כך ללמוד מזה דין נמצא בה
 מקום יבש דהיינו כחסר אעפ שלא
 נקבה שהרי עדיין היא שלמה לפנינו
 " זה לא יתכן שהרי הרב מנה
 בשבעים טרפיות מ"ד חסר כניין

האונות מה חסרה מקצת גופה שנית דאן סדר ללשונו זה
 כלל שהוא ליה לומר אעפ שלא נקבה הרי זוכנקב וטרפה " מצי
 הרי זו כחסר מנין האונות וטרפה " או הוה ליה לומר בסגנון אחר וכן
 אם חסר גוף הריאה הריזה כחסר מנין האונות וטרפה שלישיית שבין
 דלשניה דקאמר אעפי שלא נקבה בין לדעת המקשה דחסרה היינו נקבה

בין לדעת אמוראי היה לרב לצרפה בכלל נקובה כמו שהיא הנפנים
 הפראות הפוסלות בכלל נקובה משום שאופן לנקב כמו שפרשו שם
 המוספות " רביעית מאי לפיכך אם נמצא בה מקום יבש עד שיפרך בצפורן
 מה קשר והשוואת דמין כלל אית הא כהא היה לרב לצרף דין יבש זה כדון
 אטום בכלל נקובת דכלהו כחדא נינהו " חמישית שהרב סותר דבריו שהרי
 כתב למעלה בסמוך בענין חוספת ז"ל ואם היתה על גבה שהיא לעומת
 הצלעות הרי זו טרפה שהיתר כחסר והוא שתהיה כמו עליה של וידם "
 אלמא דלא תשיב דין חסר בפתות עליה של הדסוהכא מן הדין חשיב בכל
 דהושכן אמר הרי הוא כחסר וטרפה אפילו בכל שהו " סדר דחוקים אלו
 פרש המסבך חסרה הריאה מעיגול שפתיה דכן כונת הרב באמרו אם חסר
 גוף דאי לא תימא הכי הוה ליה למסר חסרה הריאה ויהיה לישנא כולל
 חסרון מנין האונות וחסרון הנב וסביבותיה " ומה שהאריך אעפי שלא
 נקבה " הבונה היא דאי תני חסר גוף הריאה הרי זו כחסר מנין האונות
 וטרפה הוה אמניה דלית חסרון פחות מטרפא דאסא לכך תני אעפי שלא
 נקבה " וזה לרון אותו בכל שהוא ולכן התחיל בחסרון " וכן אם חסר גוף
 וסיים בחסרון " הרי זו כחסר מנין האונות " דחזרה היא ולא נקובה וסת
 דכתב לישנא דנקיב בין החסרונות להוציא מצנו דין למטרפיה בכל שהוא
 לא שהיא תחת סוג נקובה " ולפיזה הרי יש השואה גדולה למקום יבש
 וזהו שקשר ואמר אחריו בסמוך לפיכך אם נמצא בה מקום יבש ער שיפרך
 בצפורן " אעפי שעולה בנפיותה והקרומות קיימים היובש במקומו עומד
 והרי זו כחסר זה הנמצא בעיגול שפת עיגול הריאה שאעפי שזקרוסות
 קיימים ועולה בנפיותה לעולם החסרון הנגרע מחק העיגול במקומו עומד
 ואינו מתמלא " דאי בנפיותה ער גובה שפת העיגול ומשות החסרון הרי
 חסרון זה מבפנים והקרומות קיימים ולית לן בה ואפילו נשפכה בקיתון "
 ואם אינ מתמלאת בנפיותה מקום אטום וטרפה " לא משום תצר אלא על
 כ ורחק אית לך למימר שדעת הרב בדעת המסבך נחת עליו רוח ה ורכים
 מעשורי הגולה חסכו שהרב פסק שבו סדורין בין מתיחך לתחור בין כגבן

בשנסרכה ראשונה לשלישית זו היא דרך רביעה ותפשו הדברים כפשוטן
 באמרו און שנמצאת רבוקה בחברתה הסמוכה לה מותרת ועוד נהאמת
 להם זה מרכפל הרב ואמר ואם נטמכו שלא על הסדר כגון מראשונה
 לשלישית ואמרו שמדייק ופרש מראשונה לשלישית גלה מדעתיהו
 דכשהן קרובות זו על גב זו אין חילוק ואני בעניי נפלאתי הפלא ופלא
 ומה מאד קשה הדבר אמי הכנים סירכה ומי הזכירה בכל פרק זה בשאם
 בדבריהם כן הוא היה לרב להכנים תחת סוג נקובה לכל הצדדין או משום
 סברת כל הפוסקים או רובם דאין סירכה בלא נקב ואי משום דעתיה
 לינקב וכל עתידה לנקב כנקוב דמיא כדעתיה זל מה לו להכנים סירכה
 הזת סוג חסרה שלישיית אתמהה לפי דבריהם התמו כל סירכות שבכהמה
 איך לאזכר שום סירכה אחרת מאחר שכבר זכר סירכה הסמוכה באונות
 היה לו לגלות דעתו בסירכה להרת סירכה לקנה סירכה ללב לקנה הלב
 לשומן הלב סירכה לטרפש סירכה לכבר סירכה לטרפש הכבר סירכה
 מהריאה לורד מהורד לכיסה סירכה היוצאת מאונה ואומה ומתאחדת במקום
 אחד ומעשים בכל יום כאלו וכאלו רביעית היה לרב לפרש און שנמצאת
 סרובה בחברתה הסמוכה לה מותרת שהרי סתם לן באמרו רבוקה ומה
 תאמר שרבוקה אצלו סרובה היא לא כן הוא שהרי אמר בפרק אחד עשר
 סירכה ולא רבוקה חמישית לפני דבריהם דכבר פסק הרב דכלן מותרות
 בר מראשונה לשלישית מה לו למנהג הפשוט בישראל ששית שאם
 תאמר שכך הוא דרך הרב במקומות רבים שפוסק דעתו ואחר מגלה מה
 דנהיג הוה ליה לצרף זה אחר זה בפרק שביעי און שנמצאת רבוקה בחברת
 הסמוכה לה וכולי ומנהג הפשוט בישראל כך הוא והנה האחד
 בשביעי והאחר באחר עשר שביעות שאין סדר זה נכון לומר המנהג הפשוט
 בישראל שהכונה בכל ישראל והוציא עצמו מכלל ישראל מה טוב ומה
 נעים שיאמר המנהג הפשוט כך הוא ואינו מן התימה שיוציא עצמו מן הפשוט
 והוא שמינית באומה או שנמצאת סירכה מאון לאון על הסדר

ואין סדר לסדר זה ולא ידענו מינו אם לדעתיה חודין וגבן נקרא סדר בר
 מראשונה לשלישית ואם לכולי עלמא החיתוכין נקרא סדר היה לו לפרש
 דאם סדר זה לדעת הרב ראפילו מנב לגב לאו מנהג פשוט הוא ואם סדר זה
 בדעת הפוסקים זהו מנהג הפשוט לאו דעתיה דרב הוא תשיעית שיותר
 נכון יותר מפורש גלוי לכל העמים אם יאמר הרב כך בפרק יא המנהג הפשוט
 בישראל כך הוא וכולי ואם נמצאת סרכה מאון לאון שלא מחתוכין אוסרין
 אותה ואני מן המתירין וכוז יסתלקו גמנומין עמעומין וסתומין וכמה פעמים
 מצאנו בחבורו אנא מארין מן האוסרין ואני מן המתירין

אך

אמנה שהרב לא פסק כלל בחבורו דין סירכות כי
 אם הלך אחר המנהג וזוהו שאמר המנהג הפשוט
 בישראל שהכונה כמוני כמותם אין לשנות ממנהג הפשוט בישראל תורה
 היא ובמקום דלא סבירא ליה חלק כגון סירכות חליות שחלק עם הכלל
 וכגון לעצם ולכשר שחלק עם אביו אבל הכא בדין חסרה אין בה זכרון
 סירכה כלל רק דין חלוקות דמתקין חסרון שש הנדה מנאם המחבר
 צדקו יחדיו לא נשו זה מזה

שלשת

דברים נאמרו ברגלים חסרו מתחלת ב
 בריתן נטלו אחרי בריתן נשברו ויצאו רובן
 לחוץ ואין דבר חופה רוב עוביו ורוב הקפו טרפה וסימן ויצא

געל בן עבד

שלשת	דברים נאמרו	שלשה	דברים נאמרו ברגלים
המחבר	הם דברי הרב שם בהמה	מדתני רגלים	אוליפנא
שהיתה חסרת רגל מתחלת בריתה	טרפה וכן אם היתה יתרת רגל	דהידי בין נטלה בין חסר בין נמצאת	יתרא לית לן בה וכן באגף הענף
אבל אם היו לה שלש ידיים או יד	אמת או שנחך היד מותרת אמר	בין נטל בין חסר בין הותיר אין חשש	

צפנת פיענח

ראומה

חוקת היר

לכר אם מעיקרן נשטמו ושפו מ
 מחכתייהו טרפה לאסטצמא דאית
 מיה טרפות בי אם שחריאה דקיקה
 דקה רבוקה לצלעותיו ושמא נקברה
 בחזק החשמטה ואו שמא נקמה
 בחודו של עצם ולית אנן בקיאין ב
 בכריקתה מה שאין חשש בפהמת
 אי משום דריאת הבחמה עומדת
 תלויה אי משום דאנן בקיאין בנפיות
 "ומדקאמר נאמרו הרגלים וכו' חסרו
 נטלו סבירא ליה דכל הטרפיות אלו
 מן הארכובה התחומה ולמעלה הם
 הוא הרגל הנמכר עם הראש ושויים
 הם בין חסרו בין נטלו בין נשברו א
 אחרי שנגע בפרק השני אשר ממנו
 תוצאות צומת הגידין ולמטה ממנו
 לית לן בה לבר שאם נשבר ואין דבר
 חופת רוב עוכיו ורוב הקפו אית ש
 שנוי כפי אחר די ישתכח ביה
 מה ארכובה ולמעלה טרפה ואם
 מה ארכובה ולמטה הכהמה כשרה
 והאבר אסור וסימן ויצא געל בן עבד
 רצה שכיצא האבר הנזכר לכל
 האופנים צריך לגעול בו אם למעלה
 מה ארכובה נגעל בכהמה כלה ואם
 למטה מה ארכובה נגעל באבר

עוד המחבר חסרו נטלו נשברו
 כונתו להשוותם במקום אחר "
 וקשיא לי טובא במה שאמר הרב
 שם בסוף הפרק בל מקום שאמרנו
 שאם חסר טרפה כך אם נטל טרפה
 " ובריש פרקין אמר חסרת רגל
 שתחלת בהיתה טרפה נחתך הרגל
 מן הארכובה ולמטה מותרת הרי ש
 שסותם דבריו שעכ' חסרה רגל מן
 הארכובה ולמטה היא
 ועוד סותם דבריו במה שאמר כל
 אבר שאמרנו שאם נטל מותרת קל
 וחומר אם נבראת חסרה ולית כן
 הוא דהרי הרגל שנטל כשר ואם נ
 נבראת חסר טרפה לפי דבריו ולכן
 פסק המחבר דהטרפות זה בין נטלו
 בין חסרו בין הותירו בין נשברו
 במקום אחד נאמרו וטעות סופרים
 הוא ולא מדעת הרב : זה יתאמת
 במופת אמיתי במנין הע טרפיות
 אמר זל מה חסרה הרגל בין שתחל
 בריתו בין שנחתך הרי שהרב השום
 שם ורעתם וכוונתם אחת לה נטו
 זה מזה

חוקת היר ראומה צפנת פיענח ח ב

צומת הגידין שנטלו בכהמה רוב בנין ורוב טרפה ולחי
 העלזין והכבר שנטלו טרפה וכוליה שלקחה או שיש
 בה ליחה או שיש בה מים עכורין או כרוחין או שהקטינה ב
 בדקה כפול וכנסה כענב טרפה וסימן ואת שתי הכליחה

<p>צומת הגידין שנטלו דברי המחבר הם דברי הרב פרק שמיני מהלכות שחיטה נחתך בכהמה האחד עבה לברו מותרת נחתכו השנים לבדם מותרת " ועוד אמר הרב ובעוף אם נחתך רובו של אחד מן הששה עשר טרפה "</p>	<p>צומת הגידין שנטלו בכהמה אוליפנא דדוקא בכהמה צריך רוב בנין ורוב מנין " ובעוף אפילו נחתך רובו האחד מששה עשר גידיו טרפה " וקשיא לי הרי עוף קיל הוא ופורח בצלצלו כנפיו מה דלית כן בכהמה דכברת היא ונסמכת על ארבעה רגליה " ואם כן מן הדין היה להחמיר מפי " אך הטעם משום דתלת גידין לבדם איתנהו בכהמה תחילתם מן הערקין ועולים עד שמהתברים ושנים ח לבשר ושלושה הם במנין " ובבנין שנים דקין ואחד עב ולכל אחד מהם יש תחלה וסוף כאשר אמרתי מן הערקום עד שמתרמים ונעשים בשר " מה דלית כן בעוף שבמנין חם ששה עשר ובבנין אינם אלא אחד כי אין להם כי אם ראש אחד לכלם ועומדין מלופפים אל מקום אשר יצאו שם שבים ללכת ולפיו זה אם נתך רוב אחד מהם הרי נחתך רוב בנין ורוב בנין " ומדקאמר לחי העליון גדרה לן דאם נטל תחתון לית חשש ובלבר שלא נגע מקום הסימנין ומדאמר כבר שנטל וכולי " הרי הרחבנו דעתו בפרשות כל האפשר וכדקאמר וכוליה</p>
---	--

שלקחה וכולי או שחקצנית בדקה כפול ופנסה כענבא לפי הנראה שאין
 הפרש רב בשעורין אלו וכגמרא אמרו כפול כפול המצרי וכל שכן שקשה
 לרביתם אמנם שעמא הוא וכולית הגסה דומה לאשכול ענבים ועשו
 ענבי ענבי וברקה מגולגל כלו ולמן אמרו בדקה כפול כי זה צורתו ובגסה
 כענבא כי זה צורתו ופרוש כענבא כענב תכולית " ושמעתי מפי דההסיד
 זקני החכם השלם מותרר יהודה זצל דדוקא בהקשנות על ידי חולי כי זה
 בודאי הגיע לתריץ אבל אם נבראת קטנה אפילו פחות משיעור זה כשרה
 היא וכנראה ממלת הקשנית וכן הארימת שרומה בריאה כשרה והאדימה
 טרפה " ופרוש הארימת מחמת מכה ודעתי לזה נוטה בדעת זקני שהרי אם
 חסרו או הותרו כשרה היא וסימן ואת שתי הכליות הכונה שה טרפיות
 נאמרו בכולית ואת לרבות אם נקבה להריון "

שני דברים נאמרו בכשר החופה את הכרס החצוני נקרע
רוב עובי לאורך טפח בגסה נקרע באורך או כ
בעיגול רוב עובי אם שלשה גרעני חמרה יכנסו בעיגולו טרפה
ושנים בעורה נקרע עורה ונפשט ולא נשתיר כרוחב סלע
בטיבורת ובאורך שדרתה ובכל ראשי פרקיה טרפה נקרעו
ונפשטו מקומות אלה וכל העור קיים טרפה ואם העור קיים
ואחד מהמקומות נפשט כשרה וסימן נשמטו בידי סלע
שופטיהם ושמעו אמרי

שני	דברים נאמרו בכשר	שני	דברים בכשר החופה את
	החופה את הכרס		הכרס החצוני כונת המחב
	החצוני כבירא ליה הכרס החצוני		היא כונת הרב שם זל רוב הכרס ו
	הוא הכרס אשר בחוך הבטן המביט		והוא המקום מן הבטן שאם יקרע
	לארץ וכרס הפנימי הוא אשר ב		יצא הכרס וקשוא לי דהלל והוא
	בחוך הצלעים ובשר החופה את ה		הבטן סאי מקום מן הבטן אבל

כונת הרב להורות על בשר הפנימי
 הקרומי החופה הכרסול אצל בשר
 הבטן וזה פרש והוא המקום מן הבטן
 הכונה מקום מיוחד מן הבטן ועור
 פרש בבירור ואמר שאם יקרע ה
 הכרס אעה נקרע לאורך או בעיגול
 הם דברי הרב לאנשו זה מזה : אעת
 נקרע עורה ונפשט הסדברי הרב זל
 כדמרה שנפשט העור שלה כלו
 טרפט : אעה זאם העור קיים ואחר
 מהמקומות נפשט היא כונת הרב
 במה שאמר ואם נשל ברוחב סלע
 מעל פני כל השדרה : או מעל
 הטיבור : או מעל ראשי איבריה
 וקשה לי סאי או בכל פרט הלל ואם
 נשל ברוחב סלע מעל פני כל השדר
 ומעל טיבורה ומעל ראשי אבריה
 ומדקאמר או חלקו פרט זה או זה על
 אחד מהמקומות הוא ודעת אחד להם
 ודבר אחר צהקו יחדו להתיר

נחלקו בידי סלע כשנפשט סלע מאחד מהשלוש מקומות ורשאר קים
 ודעתו להתיר גזרה שאמר שמעו אמרי
בהמה שנפלה שלא ברצונה מגובה עשרה טפחים
בין שנפלה בין שהפילה מחמת יראת
בין שהכוה באבן או באגרף אם לא עמדה אסור לעשות

צפנת פענח ראומה חזקת היד
 אותה ער שתשהה מעת לעת ואם עמדה ולא הלכה מותר
 לשחוט אותה ובלבד שתברק ואם הלכה אין בורקין אותה
 וכן עף שנחבט על דבר קשה או על המים ולא שש מלא
 קומתו כנגד המים או שלא קדם לתבן בחילוך המים וכן אם
 נפל באש ונתירקו האדומים ונתאדמו הירוקים טרפה וכן
 אם נדבקו שני כנפיו חוששין שמא נתרסק שום אבר מ
 מהללו וצריך לפשפש המקום הספק בכהמה בחיה ובעוף הוץ
 מבית הרחם וסימן ויפתח את רחמה "

בהמה שנפלה שלא ברצונה
 הורה לן דאם קפצה
 ברצונה אפילו יוחר מעשרה טפחים
 אין חוששין משום דמחכונת היא
 ומהאי טעמא שוד שהפילוהו " ומ
 ומדקאמר בין שהפילוהו מחמת יראה
 הורה לן דדוקא מחמת יראה ששום
 דלאקפיד בין חתרסק בין לא וממהר
 להפיל ולנוס אבל אם חזרה שלא
 מחמת יראה אין חוששין " ומדקאמר
 באבן או באגרוף לאו דוקא קתני ה
 דכל דבר המדמה לאבן כגון חוטרת
 רקצרי או שהכה לאורך הגוף אפילו
 דלית קטרי קצרי או שהכה בקצה
 העץ אפילו לאורך הגוף ואפי דלית
 בה קצרי חוששין ומדקאמר אם לא
 עמדה אכור לשוחטה סבירא ליה

בהמה שנפלה שלא ברצונה
 דברי המחבר הם דברי
 הרב שם קפצה מחמת עצמה אין
 חוששין וכדקאמר קפצה טע הורה
 לן דאם נפלה שלא ברצון דחוששין
 ועוד אמר זכרים המנגחין זה את זה
 אין חוששין שכל דבר הנעשה ברצון
 אין חוששין ועוד אמר שור ש
 שהרביצו לשחוט אפילו שנפל נפילה
 גדולה אין חוששין שהכונה של דבר
 הנעשה ברצון בעליו או ברעת בעליו
 אפי שיהיה עכ כתבין להשחט או
 בפרסתיו או שמנפת עצמו לקבל
 ההכאה ועצם לא ושבר בו " כל זה
 נכלל בדברי המחבר " אמר ע"ה בין
 שהפילות מחמת יראה בין שהכורה
 הם דברי הרב אתה לאת " א"ה

חזקת היד ראומה צפנת פענח
 ואם עמדה ולא הלכה הם דברי הרב
 אמר עוד המחבר וכך עוף שנחבט על
 דבר קשה או על המים ולא שש מלא
 קומתו כנגד המים הם דברי הרב
 א"ה " וכך אם נפל באש הם ד"ה
 אחת לאחת וכן אם נדבקו שני כנפיו
 " ועוד מה שאמר חוששין מבית הרחם
 כל אלה דברי הרב דרך אחד להם
 למרא כלם בשם ה"ה

מעופף ומסייע עצמו כדי שלא יוכה הגוף
 מחללו חזרה לן דלא מבעיא האברין דבהמה
 מיטרפת בהון כגון ריאה כרסא
 דקין אלא אפילו באברין דאין מחמת
 מטרפת בהון כגון בליות שחול אם נ
 נחרסקו טרפה חוששין מבית הרחם
 דבין חזרה בין נשלה בין נקבה בין
 נחמר בין נתרסקה אין בה טרפות כלל
 וסימן ויפתח את רחמה מלשון פתח
 הרצובות שפירושה החר אגודות הכונה
 דאין טרפות בבית הרחם כלל

איש
 על דגלו לאותות יחנך בני ובהם תהי דין ארת
 שבע המסכתות ערכתי ופרקיהם לרן לאט
 לאט לא להתנאות אחרי דישן ולא להכזות ב
בקיסם פן יענוך אחיסמך למטה דין
חחסיר הזה אחר שהשלים לשים לפניהם
 הדינים בסודות וחידות חזירים שיהיו
 מגודלים ומדוגלים לחן וחסד כל רואיהם
 יכירום כיהם זרע ברכה כמו כן הזהירם
 שאעפיו שהדין שגור בפירום אל ימינו
 בעצמם לחתוך הדין בלתי ראות מקומו
 באותיות מחכימות פעם ופעמים ואחר

דינו כי עור וסיפוראות יוסיפו חן ושכל טוב וזהו לאותות אלהי יתנך בני ובהם
ההי רן " כמו כן דמו להם לאותיות יתנך בני הן שבע אותיות למנין שבע
מסכתות שמסר להן קיצורן ואלו הן יבמות חולין נדרים כתובות בתרא נגעו
ומא ודא דסמך את שבע המסכתות ערכתי ומה שאמר ופרקיהם לרן הם
סימן למנין פרקי המסכתות האלו שעולים פר במנין לרן "

יבמות

הם פרקים ששה עשר א חמש עשרה
נשים ב אחיו שלא היה בעולמו ג ארבעה אחים ד החולץ ה רבן גמליאל
ו הבא על יבמתו ז אלמנה לכהן גדול ח דהערל ט יש מותרות
לבעליהן י האשה שהלך בעלה יא נושאין על דהאנוסה יב מצות
הליצה בשלשה דרכים יג בית שמאי אומרים יד חרש שנשא פקח טו
האשה שהלכה היא ובעלה יו האשה שהלך בעלה וצרתה "

חולין

הם פרקים ששה עשר א דהכל
שוחטין ב השוחט ג אלו טרפות ד בהמה המקשה ה אותו ואת בנו
ו בסוי הדם ז גיד הנשה ח כל הבשר ט העור והרוטב י הורוע
והלחים יא ראשית הגז יב שילוח הקז "

נדרים

הם פרקים אחד עשר א כל בני נדרים כנדרים ב אלו ס
מותרין ג ארבעה נדרים ד אין בין מודר הנאה ה השותפין שנדרו ו הנולד
את המכושל ז הנודר מן הירק ח קונם יין שאינו טועם ט ד אליעזר אומר
י נערה מאורסה יא ואלו נדרים שהוה מפר **כתובות** הם פרקים
שלושה עשר א בתולה נשאת ב האשה שנחאלמנה ג אלו נערות ד נערה
שנפתתה ה אעפי שאמרו בתולה ו מציאת האשה ומעשה ידיה ז המדיר
את אשתו ח האשה שנפלג לה נכסים ט הכותב לאשתו דין ודברים י מי
שהיה נשוי שתי נשים יא אלמנה מוגת מניכסי יתומים יב דהנושא יא
חאשה יג שתי דיני גזלות **בתרא** הם פרקים עשרה א השותפים
שרצו לעשות מחיצה בחצר בונין ב לא יחפור בור סמוך לבורו של ג
חוקת הבתים בורות שיחין ומערות ד המוכר את הבית לא מכר את היציע
ה המוכר את הספינה מכר את התורן ו המוכר פירות לחברו ולא

3
MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B

WEISZ Miksa
Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber
kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti ---
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

776

FINIIS

VETGE